

Παράλληλες μεταφράσεις

Халиль Джебран

ΠΡΟΡΟΚ

перевод
Игоря Зотикова

KANLIL GIBRAN

Μετάφραση
Ευάγγελος Γράψας

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ

Το καράβι έφτασε

Ο ΑΛΜΟΥΣΤΑΦΑ, ο διαλεκτός και αγαπημένος, που ήταν φως αυγινό στη δική του μέρα, περίμενε δώδεκα ολόκληρα χρόνια στην πόλη της Ορφαλεζίας για το καράβι που θα γύριζε και θα τον έπαιρνε πίσω στο νησί που γεννήθηκε.

Και στο δωδέκατο χρόνο, την έβδομη μέρα του Γιελούλ, του μήνα του θερισμού, ανέβηκε το λόφο που ήταν έξω από τα τείχη της πόλης και

Приход корабля

Алмустафа, несравненный среди всеми любимых, тот, кто был рассветом собственного дня, ждал двенадцать лет в городе Орфалесе, ждал своего корабля, что должен был вернуться и взять его обратно на остров его рождения.

И на двенадцатый год, на седьмой день месяца жатвы он взошел на холм за городскими стенами и взглянул в сторону

κοίταξε κατά τη θάλασσα. κι ανάμεσα από την αραιή ομίχλη ξεχώρισε το καράβι του που ερχόταν.

Τότε, οι πόρτες της καρδιάς του άνοιξαν με μιας, και η χαρά του φτερούγισε μακριά πάνω από τη θάλασσα. Κι εκείνος έκλεισε τα μάτια του και προσευχήθηκε μέσα στη σιωπή της ψυχής του.

Καθώς όμως κατέβαινε το λόφο, κάποια θλίψη άγγιξε την ψυχή του και μια σκέψη γεννήθηκε στην καρδιά του:

Πως θα μπορέσω να φύγω ήρεμα και χωρίς πόνο; Όχι, δε θα μπορέσω να φύγω από την πόλη αυτή χωρίς μια πληγή στην ψυχή μου.

Πολλές ήταν οι μέρες του πόνου που πέρασα μέσα στα τείχη της, και πολλές οι νύχτες της μοναξιάς μου· και ποιος μπορεί ν' αποχωριστεί τον πόνο και τη μοναξιά του χωρίς λύπη;

Πάρα πολλά κομμάτια του πνεύματός μου διασκόρπισα σ' αυτούς τους δρόμους, και πάρα πολλά είναι τα παιδιά της λαχτάρας μου που βαδίζουν γυμνά ανάμεσα σ' αυτούς τους λόφους, και δεν μπορώ να φύγω μακριά τους χωρίς κάποιο βάρος και κάποιον πόνο.

Σήμερα δεν πετώ από το κορμί μου ένα ρούχο, αλλά σχίζω το δέρμα μου με τα ίδια μου τα χέρια.

Ούτε είναι μια σκέψη αυτό που αφήνω πίσω μου, αλλά μια καρδιά που γλύκανε με την πείνα και τη δίψα.

Κι ωστόσο, δεν μπορώ ν' αργοπορήσω άλλο εδώ.

Η θάλασσα που καλεί όλα τα πράγματα κοντά της, καλεί κι εμένα, και πρέπει να ταξιδέψω.

Γιατί, το να μείνω, κι αν ακόμα κάνει ζέστη φλογερή μέσα στη νύχτα, για μένα θα σημαίνει πάγωμα και κρουστάλλιασμα και σκλάβωμα μέσα στο καλούπι.

моря; и он увидел свой корабль, выходящий из тумана.

Тогда ворота его сердца широко открылись и его радость брызнула далеко в море. И он закрыл свои глаза и начал молиться в молчании души своей.

Но когда он спускался с холма, грусть вошла в него, и он подумал в своем сердце:

Как я смогу уйти отсюда спокойно и без печали? Нет, не без раны в душе покину я этот город.

Длинными были дни боли, которые я провел в этих стенах, и длинными были ночи одиночества, а разве может кто покинуть свою боль и свое одиночество без сожаления?

Слишком много кусочков своей души разбросал я по этим улицам, и слишком много рожденных моей тоской бродят нагими среди этих холмов, и я не могу уйти от них без боли и бремени.

Нет, не одежду снимаю с себя я сегодня, но кожу сдираю с себя своими руками.

Нет, не мысли оставляю я за собой, а свое сердце, размягченное жаждой и голодом.

И все же я не могу быть здесь дольше.

Море, которое зовет всех в себя, позвало и меня, и я должен идти.

Потому что не прислушаться к зову часов в ночи и остаться – значит застыть, окаменеть, навеки стать залитым в неизменную форму.

<p>Μ' ευχαρίστηση θα 'παιρνα μαζί μου όλα όσα είναι εδώ. Αλλά πως μπορώ;</p> <p>Η φωνή δεν μπορεί να πάρει μαζί της τη γλώσσα και τα χείλη που της έδωσαν φτερά. Μόνη πρέπει να πετάξει στα αιθέρια.</p> <p>Και μόνος, χωρίς τη φωλιά του, θα πετάξει ο αετός στα ουράνια.</p> <p>Σε λίγο, όταν έφτασε στα ριζά του λόφου, στράφηκε πάλι προς τη θάλασσα, και είδε το καράβι του να πλησιάζει στο λιμάνι, και πάνω στην πλώρη του είδε τους ναύτες, ανθρώπους της πατρίδας του.</p> <p>Και η ψυχή του μίλησε προς αυτούς και είπε: Παιδιά της πρώτης μάνας μου, εσείς που καβαλάτε τα θαλασσινά ρεύματα, πόσες φορές αρμενίσατε στα όνειρά μου. Και τώρα έρχεστε στον ξύπνιο μου, που είναι το πιο βαθύ μου όνειρο.</p> <p>Έτοιμος είμαι να φύγω, κι η προθυμία μου με τα πανιά απλωμένα περιμένει τον άνεμο.</p> <p>Άλλη μια μόνο ανάσα θα πάρω σ' αυτό τον ακίνητο αέρα, άλλη μια μόνο ματιά αγάπης θα ρίξω πίσω μου.</p> <p>Και μετά θα βρεθώ ανάμεσά σας, θαλασσοπόρος ανάμεσα σε θαλασσοπόρους.</p> <p>Και συ, απέραντη θάλασσα, κοιμούμενη μητέρα,</p> <p>Που εσύ μόνο είσαι ειρήνη κι ελευθερία για το ποτάμι και το ρεύμα,</p> <p>Μόνο μια στροφή ακόμα θα πάρει αυτό το ποταμάκι κι άλλη μια μόνο φορά θα μουρμουρίσει σ' αυτό το ξέφωτο, και μετά, εγώ θα 'ρθω σε σένα, μια ελεύθερη σταλαγματιά στον απέραντο ωκεανό.</p> <p>Και καθώς προχωρούσε, είδε από μακριά άντρες και γυναίκες που άφηναν τους αγρούς και τα αμπέλια τους και βιάδιζαν βιαστικά προς τις πύλες της πόλης.</p>	<p>Хорошо бы взять с собой все, что здесь есть, и уйти. Но как могу я?</p> <p>Голос не может взять с собой язык и те губы, что дали крылья ему. Один должен он улететь и искать своей цели.</p> <p>Ведь один, без гнезда своего, должен орел пересекать солнце.</p> <p>И сейчас, когда он достиг подножья холма, он снова повернулся к морю и увидел свой корабль, входящий в гавань, а на корабле – моряков, людей его родной земли.</p> <p>И его душа закричала им, а он сказал: Дети моей древней матери, вы всадники приливов. Как часто приплывали вы в моих снах. А сейчас вы пришли наяву, и это глубочайший из снов.</p> <p>Готов я идти, и паруса мои подняты, и с нетерпением жду ветра я.</p> <p>Только еще один раз вдохну я этот воздух покоя, еще раз оглянусь с любовью назад.</p> <p>А потом встану среди вас, моряк среди моряков.</p> <p>И ты, огромное море, – бессонная мать,</p> <p>Ты, кто одна даешь мир и свободу реке и ручью.</p> <p>Только еще одну извилину сделает этот ручей, только еще один звук издаст он в своем скольжении. И тогда я приду к тебе, безграничная капелька к безграничному океану.</p> <p>А пока он шел, он увидел издали мужчин и женщин, покидающих свои поля и свои виноградники и спешащих к городским воротам.</p>
--	---

<p>Κι άκουσε τις φωνές τους που έλεγαν τ' όνομά του, και κραύγαζαν από χωράφι σε χωράφι, μηνώντας ή μια στην άλλη πως το καράβι του είχε φτάσει.</p> <p>Και κείνος είπε μέσα του:</p> <p>Θα είναι η μέρα του χωρισμού μέρα συνάντησης;</p> <p>Και θα πουν ότι το ηλιόγερμά μου ήταν πραγματικά η χαραυγή μου;</p> <p>Και τι θα δώσω σ' αυτόν που άφησε το αλέτρι του στη μέση της αυλακιάς, και σε κείνον που σταμάτησε τον τροχό στο πατητήρι των σταφυλιών του;</p> <p>Θα γίνει η καρδιά μου δέντρο βαρυφορτωμένο με καρπούς που θα μαζέψω και θα τους μοιράσω;</p> <p>Και θα τρέξουν οι λαχτάρες μου σαν το νερό της κρήνης για να γεμίσω τις κούπες τους;</p> <p>Μήπως είμαι άρπα που μπορεί ν' αγγίζει το χέρι του Δυνατού, ή μια φλογέρα που η ανάσα του να περάσει μέσα μου;</p> <p>Εγώ είμαι αναζητητής της σιωπής, και τι θησαυρό έχω βρει στη σιωπή που να μπορώ να τον χαρίσω μ' εμπιστοσύνη;</p> <p>Αν ετούτη είναι η μέρα της συγκομιδής μου, σε ποιά χωράφια έχω σπείρει το σπόρο μου και σε ποιούς αμνημόνευτους καιρούς;</p> <p>Αν αυτή είναι πραγματικά η ώρα όπου θα υψώσω το φανάρι μου, δε θα είναι η δική μου φλόγα που θα καίει μέσα σ' αυτό.</p> <p>Άδειο και σκοτεινό θα υψώσω το φανάρι μου, Κι ο νυχτοφύλακας θα το γεμίσει λάδι, κι ο ίδιος θα τ' ανάψει.</p> <p>Αυτές τις σκέψεις τις διατύπωσε με λόγια. Πολλά όμως απ' όσα είχε στην καρδιά του έμειναν ανείπωτα. Γιατί κι αυτός ο ίδιος δεν μπορούσε να εκφράσει το πιο βαθύ του μυστικό.</p>	<p>И он услышал их голоса, называющие его по имени, перекликающиеся от поля к полю, сообщая друг другу, что приплыл его корабль.</p> <p>И он сказал себе:</p> <p>Будет ли этот день расставания днем слияния наших сердец?</p> <p>И можно ль сказать, что закат мой станет на деле моим рассветом?</p> <p>И что дам я ему, кто оставил свой плуг в вспаханном поле, иль ему, кто оставил колесо своего виноградного прессы?</p> <p>Станет ли мое сердце деревом, тяжело согнувшимся от плодов, которые я могу собрать и дать им?</p> <p>И брызнут ли мои желания, как фонтан, из которого я смогу наполнить их чаши?</p> <p>Кто я, арфа, до которой может дотронуться рука могущественного, или флейта, чтобы его дыхание прошло через меня?</p> <p>Но я только искатель молчаний, а какое сокровище мог найти я в молчаниях, чтобы уверенно мог раздарить я его?</p> <p>Если это день моего рождения – в какие поля посадил я свои семена и в какие забытые времена года?</p> <p>И если это будет час, когда я подниму свою лампу, то не мое пламя будет жечь фитиль.</p> <p>Пустой и темный подниму я свою лампу. И пусть хранитель ночи зальет ее своим маслом и зажжет ее сам.</p> <p>Все это он сказал словами. Но много в его сердце осталось невысказанным. Потому что он сам не мог высказать вслух свои глубочайшие секреты.</p>
--	---

<p>Κι όταν μπήκε στην πόλη, όλος ο λαός ήρθε και τον αντάμωσε, κι όλοι μαζί του φώναζαν σα με μια φωνή.</p> <p>Και οι γεροντότεροι της πόλης βγήκαν μπροστά και είπαν: Μη μας αφήνεις από τώρα.</p> <p>Ήσουν ήλιος μεσημεριάτικος στο σούρουπό μας, κι η νιότη σου μας χάρισε όνειρα για να ονειρευόμαστε.</p> <p>Δεν είσαι ξένος ανάμεσά μας, ούτε φιλοξενούμενος, αλλά παιδί μας και πολυαγαπημένος μας. Μη κάνεις ακόμα τα μάτια μας να πεινάσουν για το πρόσωπό σου.</p> <p>Οι ιερείς και οι ιέρειες του είπαν:</p> <p>Μην αφήσεις τα κύματα της θάλασσας να μας χωρίσουν τώρα, και τα χρόνια που πέρασες ανάμεσα μας να γίνουν μνήμη.</p> <p>Περπάτησες ανάμεσά μας σαν πνεύμα, κι ο ίσκιος σου ήταν φως στα πρόσωπά μας.</p> <p>Σ' αγαπήσαμε πολύ. Η αγάπη μας όμως ήταν άφωνη, και κρυμμένη κάτω από τα πέπλα.</p> <p>Αλλά τώρα σου φωνάζει δυνατά, και ξεσκεπάζεται μπροστά σου.</p> <p>Μα ποτέ η αγάπη δε γνωρίζει το ίδιο της το βάθος, πριν φτάσει η ώρα του χωρισμού.</p> <p>Ήρθαν κι άλλοι και τον παρακάλεσαν. Αλλ' αυτός δεν τους απάντησε. Έσκυβε μόνο το κεφάλι του. κι όσοι ήταν κοντά του, είδαν τα δάκρυά του που έσταζαν στο στήθος του.</p> <p>Και μαζί με όλο το λαό προχώρησε προς τη μεγάλη πλατεία, μπροστά στο ναό.</p> <p>Κι εκεί, μέσα από το ιερό του ναού, βγήκε μια γυναίκα που τ' όνομά της ήταν Αλμήτρα. Ήταν η μάντισσα.</p> <p>Κι αυτός έριξε πάνω της άπειρα τρυφερό το βλέμμα του, γιατί αυτή ήταν η πρώτη που τον γύρεψε και τον πίστεψε, όταν εκείνος δε</p>	<p>И когда он вошел в город: все люди вышли встретить его, и они плакали о нем, как один человек.</p> <p>И старцы города вышли вперед и сказали: Иди, но не уходи от нас.</p> <p>Светом полдня был ты в полутьме нашей жизни, и твоя юность дала нам мечты, чтоб мечтать.</p> <p>Не чужой ты среди нас и не гость, а наш сын и возлюбленный.</p> <p>Не страдай, хоть наши глаза и будут скучать без лица твоего.</p> <p>И жрецы и жрицы сказали ему:</p> <p>Пусть волны моря не разделят сейчас нас и годы, что ты провел среди нас, станут памятью.</p> <p>Ты разбудил в нас высокие чувства, и твоя тень была светом на наших лицах.</p> <p>Мы так сильно любили тебя. Но любовь наша была бессловесна, была скрыта покрывами.</p> <p>Но сейчас она громко кричит тебе и выходит к тебе обнаженная.</p> <p>Ведь всегда было так, – любовь не знает своей глубины до часа разлуки.</p> <p>И другие тоже подошли и умоляли его. Но он не ответил им. Он только наклонил свою голову; и те, кто стоял ближе, увидели, как слезы падали на его грудь.</p> <p>И он, и народ пошли на большую площадь, где стоял Храм.</p> <p>А там из храма вышла женщина, чье имя было Алмитра. Пророчицей звали ее.</p> <p>И с особой нежностью взглянул он на нее, потому что она была той, кто первая нашла и поверила в него, еще в тот день: когда он</p>
--	--

βρισκόταν στην πόλη τους παρά μια μόνο μέρα.

Κι η Αλμήτρα τον χαιρέτησε, και του είπε:

Προφήτη του Θεού, που αναζητάς το υπέρτατο, πολύ καιρό έψαχνες τις θάλασσες για το καράβι σου.

Και τώρα το καράβι σου ήρθε, κι εσύ πρέπει να φύγεις.

Βαθιά είναι η λαχτάρα σου για τη γη των αναμνήσεών σου και την κατοικία των μεγάλων πόθων σου. και η αγάπη μας δε θα μπορούσε να σε δέσει. ούτε οι ανάγκες μας να σε κρατήσουν.

Όμως, σου ζητούμε ένα πράγμα πριν μας αφήσεις, να μας μιλήσεις, και να μας δώσεις από την αλήθεια σου.

Και μείς θα τη δώσουμε στα παιδιά μας, κι εκείνα στα δικά τους παιδιά, κι έτσι δε θα χαθεί.

Στη μοναξιά σου παρατήρησες τις μέρες μας, και στον ξύπνιο σου άκουσες το κλάμα και το γέλιο του ύπνου μας.

Τώρα, λοιπόν, αποκάλυψέ μας τον εαυτό μας, και πες μας όλα όσα έχεις νοιώσει για όσα βρίσκονται ανάμεσα στη γέννηση και το θάνατο.

Κι εκείνος απάντησε:

Λαέ της Ορφαλεζίας, για τι άλλο μπορώ να μιλήσω εκτός από αυτό που ακόμα και τώρα σαλεύει μέσα στις ψυχές σας;

Για την Αγάπη

Τότε η Αλμήτρα είπε:
Μίλησέ μας για την Αγάπη.

Κι εκείνος, ύψωσε το κεφάλι του κι αντίκρουσε το λαό, κι απλώθηκε βαθιά ησυχία.
Και με φωνή μεγάλη είπε:

Όταν η αγάπη σε καλεί, ακολούθησέ την,

появился в их городе.

И она приветствовала его, говоря:

Пророк Бога, в поисках наивысшего долга выбирал ты пути для своего корабля.

Но сейчас твой корабль пришел, и ты должен уйти.

Ты так тоскуешь по земле твоих грез и страстных желаний, что пусть ни наша любовь не свяжет тебя, ни наши нужды не задержат тебя.

Но мы просим: перед тем как уйдешь от нас, поговори с нами и дай нам свою правду.

И мы передадим ее своим детям, и они – своим детям, и она не погибнет.

В своем одиночестве ты следил за нашими днями, и в своей бессоннице ты слушал, о чем мы рыдали и смеялись во сне.

Потому сейчас открой нам нас и скажи обо всем, что было открыто из того, что существует между нашим рождением и смертью.

И он ответил:

Люди Орфалеса, о чем я могу говорить, кроме того, что и так постоянно живет в ваших душах?

Ο Люβι

Тогда, сказала Алмитра,
расскажи нам ο Люβι.

И он поднял голову и посмотрел на людей, и молчание снизошло на них.
И громким голосом он произнес:

Когда любовь поманит – следуйте ей,

<p>Μ' όλο που τα μονοπάτια της είναι τραχιά κι απότομα.</p> <p>Κι όταν τα φτερά της σ' αγκαλιάσουν, παραδώσου, μ' όλο που το σπαθί που είναι κρυμμένο ανάμεσα στις φτερούγες της μπορεί να σε πληγώσει.</p> <p>Κι όταν σου μιλήσει, πίστεψέ την, μ' όλο που η φωνή της μπορεί να διασκορπίσει τα όνειρά σου σαν το βοριά που ερημώνει τον κήπο.</p> <p>Γιατί, όπως η αγάπη σε στεφανώνει, έτσι και θα σε σταυρώσει. Κι όπως είναι για το μεγάλωμά σου, είναι και για το κλάδεμά σου.</p> <p>Κι όπως ανεβαίνει ως την κορφή σου και χαϊδεύει τα πιο τρυφερά κλαδιά σου που τρεμοσαλεύουν στον ήλιο,</p> <p>Έτσι κατεβαίνει κι ως τις ρίζες σου και ταραάζει την προσκόλλησή τους στο χώμα.</p> <p>Σα δεμάτια σταριού σε μαζεύει κοντά της.</p> <p>Σε αλωνίζει για να σε ξεσταχιάσει.</p> <p>Σε κοσκινίζει για να σε λευτερώσει από τα φλούδια σου.</p> <p>Σε αλέθει για να σε λευκάνει.</p> <p>Σε ζυμώνει ώσπου να γίνεις απαλός.</p> <p>Και μετά σε παραδίνει στην ιερή φωτιά της για να γίνεις ιερό ψωμί για του Θεού το άγιο δείπνο.</p> <p>Όλα αυτά θα σου κάνει η αγάπη για να μπορέσεις να γνωρίσεις τα μυστικά της καρδιάς σου, και με τη γνώση αυτή να γίνεις κομμάτι της καρδιάς της ζωής.</p>	<p>Хотя ее пути тяжелы и круты.</p> <p>И когда ее крылья обнимут вас – не сопротивляйтесь ей, Хотя меч, спрятанный в крыльях, может поранить вас.</p> <p>И когда она говорит с вами – верьте ей, Хотя ее голос может разрушить ваши мечты, как северный ветер превращает в пустыню сады.</p> <p>Потому что любовь и надевает корону на вашу голову, но она и распинает вас на кресте. Ведь она не только для вашего роста, но и для подрезания веток, чтоб придать форму вашему дереву.</p> <p>Ведь она не только поднимается до самого высокого в вас и ласкает нежные ветви, что дрожат на солнце,</p> <p>Но и опускается до самых ваших корней, их сотрясает в объятиях с землей.</p> <p>Как листья кукурузного початка обнимают початок – она прижимает вас к себе.</p> <p>И как початок, она бьет вас, делая свободным от одежд, оставляя лишь зерна.</p> <p>И как зерна, она просеивает вас, освобождая от шелухи.</p> <p>И как чистые зерна початка, она толчет вас до белой муки.</p> <p>И как муку, она месит вас, превращая в мягкое тесто.</p> <p>И тогда только ставит вас в свой священный огонь, чтобы вы могли стать священным хлебом на священном пиршестве Бога.</p> <p>Все это сделает с вами любовь, чтобы вы могли узнать секреты своего сердца и в этом знании стать частицей самого сердца Жизни.</p>
--	---

<p>Αλλά αν από το φόβο σου, γυρέψεις μόνο την ησυχία της αγάπης και την ευχαρίστηση της αγάπης,</p> <p>Τότε, θα ήταν καλύτερα για σένα να σκεπάσεις τη γύμνια σου και να βγεις έξω από το αλώνι της αγάπης.</p> <p>Και να σταθείς στον χωρίς εποχές κόσμο όπου θα γελάς, αλλά όχι με ολάκερο το γέλιο σου, και θα κλαις, αλλά όχι με όλα τα δάκρυά σου.</p> <p>Η αγάπη δε δίνει τίποτα παρά μόνο τον εαυτό της, και δεν παίρνει τίποτα παρά από τον εαυτό της.</p> <p>Η αγάπη δεν κατέχει κι ούτε μπορεί να κατέχεται. γιατί η αγάπη αρκείται στην αγάπη.</p> <p>Όταν αγαπάς, δε θα 'πρεπε να λες: «Ο Θεός είναι στην καρδιά μου», αλλά μάλλον «Εγώ βρίσκομαι μέσα στην καρδιά του Θεού.»</p> <p>Και μη πιστέψεις ότι μπορείς να κατευθύνεις την πορεία της αγάπης, γιατί η αγάπη, αν σε βρει άξιο, θα κατευθύνει εκείνη τη δική σου πορεία.</p> <p>Η αγάπη δεν έχει καμιά άλλη επιθυμία έκτος από την εκπλήρωσή της.</p> <p>Αλλά αν αγαπάς κι είναι ανάγκη να έχεις επιθυμίες, ας είναι αυτές οι επιθυμίες σου:</p> <p>Να λιώσεις και να γίνεις σαν το τρεχούμενο ρυάκι που λέει το τραγούδι του στη νύχτα.</p> <p>Να γνωρίσεις τον πόνο της πολύ μεγάλης τρυφερότητας.</p> <p>Να πληγωθείς από την ίδια τη γνώση σου της αγάπης.</p> <p>Και να ματώσεις πρόθυμα και χαρούμενα.</p> <p>Να ξυπνάς την αυγή με καρδιά έτοιμη να πετάξει και να προσφέρεις ευχαριστίες για μια ακόμα μέρα αγάπης.</p> <p>Να αναπαύεσαι το μεσημέρι και να στοχάζεσαι την έκσταση της αγάπης.</p>	<p>Но только, если испугавшись, вы будете искать лишь спокойствия любви и наслаждения любви,</p> <p>Тогда лучше для вас сразу закрыть свою наготу и уйти с молотильного тока любви,</p> <p>Уйти в мир безвременья, где вы будете смеяться, но не всем своим смехом, и плакать, но не всеми своими слезами.</p> <p>Любовь не дает ничего, кроме самой себя, и не берет ничего, кроме самой себя.</p> <p>Поэтому любовь не обладает ничем, но и ею нельзя обладать, Ведь любви достаточно только любви.</p> <p>Когда вы любите, вы не должны говорить: «Бог находится в моем сердце», а скорее: «Я нахожусь в сердце Бога».</p> <p>И не думайте, что вы можете направлять любовь в ее течении, потому что любовь, если она найдет вас достойным, сама направит вас.</p> <p>У любви есть одно лишь желание – осуществить себя.</p> <p>Поэтому, если вы любите, пусть у вашей любви будут такие желания:</p> <p>Растаять и стать как бегущий ручей, что поет свою мелодию ночи.</p> <p>Познать боль чрезмерной нежности.</p> <p>Быть раненным собственным пониманием любви,</p> <p>И кровоточить охотно и с радостью.</p> <p>Просыпаться на рассвете с окрыленным сердцем и благодарить за еще день любви;</p> <p>Отдыхать в полуденный час, размышляя о любовном восторге;</p>
--	---

Να γυρίζεις σπίτι το σούρουπο μ'
ευγνωμοσύνη στην καρδιά.

Και ύστερα να κοιμάσαι με μια προσευχή για
την αγάπη που έχεις στην καρδιά σου και μ'
έναν ύμνο δοξαστικό στα χείλη σου.

Για το Γάμο

Μετά η Αλμήτρα μίλησε ξανά και είπε, Και τι
έχεις να πεις για το Γάμο, δάσκαλε;

Κι εκείνος αποκρίθηκε έτσι:

Γεννηθήκατε μαζί, και θα είστε παντοτινά
μαζί.

Θα είστε μαζί κι όταν τα άσπρα φτερά του
θανάτου σκορπίσουν τις μέρες σας.

Ναι, θα είστε μαζί ακόμα και μέσα στη
σιωπηλή ανάμνηση του Θεού.

Αφήστε όμως να υπάρχουν αποστάσεις στην
ένωσή σας.

Κι αφήστε τους ανέμους του ουρανού να
χορεύουν ανάμεσά σας.

Αγαπάτε ο ένας τον άλλο, αλλά μην κάνετε
δεσμά από την αγάπη:

Αφήστε την αγάπη να είναι σα μια κινούμενη
θάλασσα ανάμεσα στις ακτές των ψυχών σας.

Γεμίστε τις κούπες ο ένας του άλλου, αλλά μην
πίνετε από την ίδια κούπα.

Δίνετε ο ένας στον άλλο από το ψωμί σας αλλά
μην τρώτε από το ίδιο κομμάτι.

Τραγουδάτε και χορεύετε μαζί και χαρείτε,
αλλά ας μένει ο καθένας μόνος του,

Καθώς οι χορδές του λαγούτου είναι μόνες,
παρ' όλο που δονούνται με την ίδια μουσική.

Δώσετε τις καρδιές σας, όχι όμως στη φύλαξη
ο ένας του άλλου.

Возвращаться домой вечером с радостью;

И засыпать с молитвой за свою
возлюбленную в сердце и песней
благодарности на губах.

Ο Βρακε

Тогда Алмитра заговорила снова и сказала:
А что ты скажешь о Браке, учитель?

И он ответил так:

Вы были рождены вместе, и вместе вы
будете всегда.

Вы останетесь вместе, даже когда белые
крылья смерти разбросают ваши дни.

Да, вы будете вместе даже в молчаливой
памяти Бога.

Но пусть будут свободные пространства в
вашем единении.

И пусть ветры небес танцуют между вами.

Любите друг друга, но не делайте оков из
любви.

Пусть это будет скорее беспокойное море,
колышущееся между берегами ваших душ.

Наполняйте чашу друг друга, но не пейте из
одной чаши.

Давайте друг другу свой хлеб, но не
откусывайте от одного куска.

Пойте и танцуйте вместе и будьте
радостны, но позволяйте друг другу бывать
наедине с собой,

Ведь и каждая из струн лютни сама по себе,
хотя они вместе звучат в одной мелодии.

Отдайте свои сердца, но не на хранение
друг другу.

<p>Γιατί μόνο το χέρι της Ζωής μπορεί να κρατήσει τις καρδιές σας.</p> <p>Να στέκεστε μαζί, κι ωστόσο όχι πολύ κοντά μαζί:</p> <p>Γιατί οι κολόνες του ναού στέκονται χάρια,</p> <p>Και η βαλανιδιά και το κυπαρίσσι δε φυτρώνουν το ένα στη σκιά του άλλου.</p> <p>Για τα Παιδιά</p> <p>Και μια γυναίκα που κρατούσε ένα μωρό στην αγκαλιά της είπε, Μίλησέ μας για τα Παιδιά.</p> <p>Κι εκείνος είπε:</p> <p>Τα παιδιά σας δεν είναι παιδιά σας.</p> <p>Είναι οι γιοι και οι κόρες της λαχτάρας της Ζωής για τη ζωή.</p> <p>Έρχονται στη ζωή με τη βοήθειά σας, αλλά όχι από σας, Και μ' όλο που είναι μαζί σας, δεν ανήκουν σε σας.</p> <p>Μπορείτε να τους δώσετε την αγάπη σας, όχι όμως και τις ιδέες σας,</p> <p>Γιατί αυτά έχουν τις δικές τους ιδέες.</p> <p>Μπορείτε να στεγάσετε το σώμα τους, όχι όμως και την ψυχή τους,</p> <p>Γιατί η ψυχή τους κατοικεί στο σπίτι του αύριο, που εσείς δεν μπορείτε να επισκεφτείτε, ούτε στα όνειρά σας.</p> <p>Μπορείτε να προσπαθήσετε να τους μοιάσετε, αλλά μη γυρεύετε να κάνετε αυτά να σας μοιάσουν.</p> <p>Γιατί η ζωή δεν πηγαίνει προς τα πίσω και δε σταματά στο χθες.</p>	<p>Потому что только рука Жизни может держать ваши сердца.</p> <p>И будьте вместе, но не слишком вместе:</p> <p>Потому что и колонны храма стоят отдельно,</p> <p>И дуб, и кипарис не растут в тени друг друга.</p> <p>Ο Детях</p> <p>И женщина с ребенком на груди сказала: Скажи нам о Детях.</p> <p>И он ответил так:</p> <p>Ваши дети – это не ваши дети.</p> <p>Они сыновья и дочери Жизни, заботящейся о самой себе.</p> <p>Они появляются через вас, но не из вас.И, хотя они принадлежат вам, вы не хозяева им.</p> <p>Вы можете подарить им вашу любовь, но не ваши думы.</p> <p>Потому что у них есть собственные думы.</p> <p>Вы можете дать дом их телам, но не их душам,</p> <p>Ведь их души живут в доме Завтра, который вам не посетить, даже в ваших мечтах.</p> <p>Вы можете стараться быть похожими на них, но не стремитесь сделать их похожими на себя.</p> <p>Потому что жизнь идет не назад и не дожидается Вчера.</p>
---	---

Εσείς είστε τα τόξα απ' όπου τα παιδιά σας σαζωντανά βέλη θα τιναχτούν μπροστά.

Ο τοξότης βλέπει το σημάδι πάνω στο μονοπάτι του άπειρου, και σας λυγίζει με τη δύναμή του ώστε τα βέλη του να τιναχτούν γοργά και μακριά.

Το λύγισμά σας στο χέρι του τοξότη ας είναι για σας χαρά.

Γιατί όπως αυτός αγαπά τα βέλη που πετούν, έτσι αγαπά και τα τόξα που είναι σταθερά.

Για το Δόσιμο

Μετά μίλησε ένας πλούσιος και είπε, Μίλησέ μας για το Δόσιμο.

Κι εκείνος απάντησε:

Δίνετε αλλά λίγο, όταν δίνετε από τα αποκτήματά σας.

Μόνο όταν δίνετε από τον εαυτό σας, δίνετε πραγματικά.

Γιατί τι είναι τα αποκτήματά σας έκτος από πράγματα που κρατάτε και φυλάτε από φόβο μη τα χρειαστείτε αύριο;

Αλλά το αύριο, τι θα φέρει το αύριο στο πολύ προνοητικό σκυλί που θάβει κόκκαλα στη χωρίς σημάδια άμμο καθώς ακολουθεί τους προσκυνητές προς την ιερή πόλη;

Και τι άλλο είναι ο φόβος της ανάγκης από την ίδια την ανάγκη;

Δεν είναι ο φόβος της δίψας όταν το πηγάδι σας είναι γεμάτο, η δίψα που είναι αξεδίψαστη;

Υπάρχουν εκείνοι που δίνουν λίγα από τα πολλά που έχουν - και τα δίνουν για αναγνώριση, και αυτή η κρυφή τους επιθυμία κάνει τα δώρα τους μισερά.

Και υπάρχουν εκείνοι που έχουν λίγα και τα

Вы только луки, из которых посланы вперед живые стрелы, которые вы зовете своими детьми.

Лучник видит свою цель на пути в бесконечное, и это Он сгибает вас своей силой, чтобы Его стрелы могли лететь быстро и далеко.

Пусть ваше сгибание в руках этого Лучника будет вам в радость,

Ведь он любит не только свою стрелу, что летит, но и свой лук, хотя он и не подвижен.

Ο том, как Дарить

Тогда сказал богач: Скажи нам о том, как Дарить.

И он ответил так:

Вы даете лишь самую малость, когда дарите часть того, чем владеете.

Только тогда, когда вы отдаете часть себя самого, вы по-настоящему дарите.

Ведь что есть то, чем вы владеете, как не вещи, которые вы бережете и охраняете из-за боязни, что они будут нужны вам завтра?

А завтра – что принесет завтра слишком расчетливой собаке, закапывающей кости в бескрайних песках, когда она следует за паломником в святой город?

И разве боязнь нужды не то же, что и сама нужда?

Разве ужас от возможности жажды не то же, что сама жажда, даже если ваш колодец полон воды?

Некоторые, владея многим, дарят лишь самую малость того, что имеют, и дарят, лишь чтобы другие узнали об этом; их скрытое желание этого делает их подарки безнравственными.

А есть такие, которые обладают немногим и

<p>δίνουν όλα.</p> <p>Αυτοί είναι εκείνοι που πιστεύουν στη ζωή και στην αφθονία της ζωής, και το σεντούκι τους δεν αδειάζει ποτέ.</p> <p>Υπάρχουν εκείνοι που δίνουν με χαρά, και η χαρά αυτή είναι η άνταμοιβή τους.</p> <p>Και υπάρχουν εκείνοι που δίνουν με πόνο και ο πόνος αυτός είναι το βάφτισμά τους.</p> <p>Και υπάρχουν εκείνοι που δίνουν και δε νιώθουν πόνο στο δόσιμο, ούτε γυρεύουν χαρά, κι ούτε σκέφτονται την αρετή.</p> <p>Αυτοί δίνουν όπως η μυρτιά στο λιβάδι εκεί κάτω αναδίνει την ευωδιά της στο διάστημα.</p> <p>Με τα χέρια τέτοιων ανθρώπων μιλάει ο Θεός, και πίσω από τα μάτια τους ο Θεός χαμογελάει στη γη.</p> <p>Είναι καλό να δίνεις όταν σου το ζητούν, αλλά είναι καλύτερο να δίνεις χωρίς να στο ζητήσουν από κατανόηση.</p> <p>Και για τον απλόχερο άνθρωπο η αναζήτηση εκείνου που θα δεχτεί είναι χαρά μεγαλύτερη από το δόσιμο.</p> <p>Και υπάρχει τάχα κάτι που θα έπρεπε να κρατήσεις;</p> <p>Όλα όσα έχεις κάποια μέρα θα δοθούν.</p> <p>Γι' αυτό δώσε τώρα, ώστε ο καιρός της προσφοράς να είναι δικός σου, κι όχι των κληρονόμων σου.</p> <p>Πολλές φορές λες, «Θα ήθελα να δώσω, αλλά μόνο σ' αυτούς που αξίζουν».</p> <p>Τα δέντρα του περιβολιού σου δε μιλούν έτσι, ούτε τα κοπάδια στο λιβάδι σου. Δίνουν για να μπορέσουν να ζήσουν, γιατί το να κρατήσουν είναι θάνατος.</p> <p>Σίγουρα αυτός που είναι άξιος να δέχεται τις μέρες και τις νύχτες του, είναι άξιος και για κάθετι άλλο από σένα.</p>	<p>отдают все.</p> <p>Это те, кто верит в жизнь и в ее щедрость, и их кошелек никогда не бывает пуст.</p> <p>Есть такие, кто дарит с радостью, и эта радость есть их награда.</p> <p>И есть такие, кто дарит, но с болью, и эту боль они несут как свой крест.</p> <p>И есть те, кто отдает безболезненно и не ищет от этого радости и не думает о добродетелях;</p> <p>Они дарят так, как в цветущей долине мирт дарит свой аромат небесам.</p> <p>Руками таких вот, как эти, говорит Господь, и Он улыбается земле их глазами.</p> <p>Хорошо отдавать по просьбе, но лучше дать, когда тебя не просили, лишь потому, что ты сам все понимаешь;</p> <p>И для того, кто дарит охотно, поиск того, кому дать, – это радость, много большая, чем само даренье.</p> <p>А есть ли что-нибудь такое, что нельзя подарить?</p> <p>Все, чем владеете, все равно когда-нибудь будет роздано;</p> <p>А раз так – отдавайте же сами, сейчас. Пусть время дарения будет вашим, а не ваших наследников.</p> <p>Вы часто говорите: «Я бы дал, но лишь тем, кто заслуживает».</p> <p>Деверья вашего фруктового сада не говорят так, не говорят так и стада ваших пастбищ. Они отдают, чтобы жить, потому что не отдать для них – значит погибнуть.</p> <p>Ведь наверняка тот, кто был избран, чтоб получить свои дни и ночи, достоин получить и все остальное хотя б и от вас.</p>
--	--

Και αυτός που αξιώθηκε να πει από τον ωκεανό της ζωής, αξίζει να γεμίσει την κούπα του από το μικρό ρυάκι σου.

Και ποια θα υπάρξει μεγαλύτερη αξία από κείνη που βρίσκεται στο θάρρος και στην πίστη η καλύτερα στην ευσπλαχνία της αποδοχής;

Και ποιός είσαι εσύ που θα 'πρεπε οι άνθρωποι να ανοίξουν το στήθος τους και να ξεσκεπάσουν την περηφάνια τους, για να μπορέσεις να δεις την αξία τους γυμνή και την περηφάνια τους αντρόπιαστη;

Δες πρώτα αν εσύ ο ίδιος είσαι άξιος να γίνεις δότης, και όργανο του δοσίματος.

Γιατί, στην πραγματικότητα, είναι η ζωή που δίνει στη ζωή - ενώ εσύ, που ονομάζεις τον εαυτό σου δότη, δεν είσαι παρά ένας μάρτυρας.

Και σεις αποδέκτες - και είστε όλοι σας αποδέκτες - μη δέχεστε φορτίο ευγνωμοσύνης, για να μη βάλετε δεσμά πάνω στον εαυτό σας και σ' αυτόν που δίνει.

Καλύτερα να ανυψώνεστε μαζί με το δότη πάνω στα δώρα του, ωσάν να ήταν φτερά.

Γιατί αν σκέφτεστε πολύ το χρέος σας είναι σα να αμφιβάλλετε για τη γενναιοδωρία του, που μητέρα της είναι η ανοιχτόκαρδη γη, και πατέρας της ο Θεός.

Για το Φαγητό

Ύστερα, ένας γέρος, που είχε πανδοχείο, είπε, Μίλησέ μας για το Φαγητό

Κι εκείνος αποκρίθηκε:

Μακάρι να μπορούσατε να ζείτε με το άρωμα της γης, και σαν αέρινα φυτά να τρέφεστε από το φως.

Потому что тот, кто получил право пить из океана жизни, достоин наполнить свою чашу и из вашего маленького ручья.

Разве может быть ноша тяжелее, чем та, которую надо взвалить, чтобы принять подаяние. Мужество, уверенность, милосердие даже нужны, чтоб подарок принять.

И кто ты такой, чтоб люди унижались перед тобой, чтоб ты мог видеть их суть обнаженной и гордость лишенной стыда?

Убедись сначала, что ты сам достоин быть тем, кто дает, быть посланцем дарения.

Ведь в действительности только жизнь дает жизни, а ты, мнящий себя дающим, на самом деле только свидетель.

И вы, кто получил – а получаете все вы, – не думайте о величине благодарности, ведь этим вы возложите тяжесть на себя и на того, кто вам дал.

Вместо этого взлетите вместе с дающим на дарах его, как на крыльях,

Потому что быть заполненным думой о долге – значит сомневаться в щедрости того, чьей матерью была земля, свободная сердцем, и чьим отцом был сам Бог.

Ο Εδε и Πитьε

И тогда старый человек, содержатель двора, сказал: Скажи нам о Εде и Πитьε.

И он ответил так:

Хорошо, если бы вы могли жить ароматом земли и, как растение, брать жизненные силы от света.

<p>Αλλά αφού πρέπει να σκοτώνετε για να τρώτε, και να κλέβετε από τα νεογέννητα ζώα το γάλα της μητέρας τους για να ξεδιψάσετε, ας γίνεται αυτό σα μια πράξη λατρείας,</p> <p>Κι ας είναι το τραπέζι σας σα βωμός όπου θυσιάζονται το αγνό και το αθώο του δάσους και του κάμπου γι' αυτό που είναι πιο αγνό και πιο αθώο μέσα στον άνθρωπο.</p> <p>Όταν σκοτώνετε ένα ζώο πείτε του, μέσα στην καρδιά σας:</p> <p>«Η ίδια δύναμη που σκοτώνει εσένα, σκοτώνει και μένα. κι εγώ επίσης θα φαγωθώ.</p> <p>Γιατί ο νόμος που παράδωσε εσένα στο χέρι μου θα παραδώσει και μένα σ' ένα δυνατότερο χέρι.</p> <p>Το αίμα σου και το αίμα μου δεν είναι τίποτ' άλλο από το χυμό που τρέφει το δέντρο του ουρανού».</p> <p>Κι όταν κομματιάζεις ένα μήλο με τα δόντια σου, πες του, μέσα στην καρδιά σου:</p> <p>«Οι σπόροι σου θα ζήσουν μέσα στο σώμα μου, Και τα μπουμπούκια τ' αυριανά σου θ' ανθίσουν μέσα στην καρδιά μου,</p> <p>Και η ευωδιά σου θα γίνει ανάσα μου, Και μαζί θα χαιρόμαστε όλες τις εποχές.»</p> <p>Και το φθινόπωρο, όταν μαζεύετε τα σταφύλια από τ' αμπέλια σας για το πατητήρι, πείτε μέσα στην καρδιά σας:</p> <p>«Είμαι κι εγώ ένα αμπέλι, κι ο καρπός μου θα μαζευτεί για το πατητήρι.</p> <p>Και σαν το καινούργιο κρασί θα μπω στα δοχεία της αιωνιότητας.»</p> <p>Και το χειμώνα, όταν ρουφάτε το κρασί, ας είναι ένα τραγούδι μέσα στην καρδιά σας. για κάθε κούπα.</p> <p>Και μέσα στο τραγούδι ας είναι μια ανάμνηση</p>	<p>Но раз вы должны убивать, чтобы есть, и отнимать у новорожденного молоко его матери, чтоб утолить свою жажду, пусть это будет священный акт.</p> <p>И пусть алтарем будет ваш обеденный стол, алтарем, на котором чистые и невинные лесов и полей приносятся в жертву высшей чистоте и невинности, что живет в человеке.</p> <p>И когда вы зверя лишаете жизни, обратитесь в своем сердце:</p> <p>"Той же силой, что сразила тебя, я тоже буду сражен, и меня тоже съедят или используют.</p> <p>Ведь тот же закон, что отдал тебя в мои руки, отдаст и меня в еще более могучие руки.</p> <p>И твоя, и моя кровь – это только сок, которой питает дерево рая".</p> <p>И когда под твоими зубами хрустит яблоко, скажи ему в своем сердце:</p> <p>"Твоим семенем будут жить в моем теле, И бутоны твоего завтра расцветут в моем сердце,</p> <p>И аромат твой будет в моем дыхании, И вместе мы будем радоваться снова и снова всем временам года".</p> <p>И осенью, когда вы собираете виноград со своих виноградников для виноградного пресса, скажите в своем сердце:</p> <p>"Я тоже только виноградник, и мои плоды тоже соберут для виноградного пресса,</p> <p>И, как молодое вино, меня спрячут в амфоры вечности".</p> <p>И зимой, когда откроете это вино, пусть в вашем сердце будет песня для каждой чаши;</p> <p>И пусть в этой песне будет память о тех</p>
---	---

για τις φθινοπωρινές μέρες και για τ' αμπέλι,
και για το πατητήρι.

Για τη Δουλειά

Μετά, ένας γεωργός είπε, Μίλησέ μας
για τη Δουλειά.

Κι εκείνος απάντησε, λέγοντας:

Δουλεύετε για να συμβαδίζετε με τη γη και την
ψυχή της γης.

Γιατί το να είσαι άνεργος σημαίνει να είσαι
ξένος με τις εποχές, και να βγαίνεις έξω από
την πορεία της ζωής που βαδίζει μεγαλόπρεπα
και περήφανα αλλά και με υποταγή προς το
άπειρο.

Όταν δουλεύετε, είστε μια φλογέρα που μέσα
από την καρδιά της ο ψίθυρος των ωρών
μετατρέπεται σε μελωδία.

Ποιός από σας θα ήθελε να είναι ένα καλάμι,
βουβό και άφωνο, όταν όλα τ' άλλα
τραγουδούν μαζί ενωμένα;

Από πάντα σας έλεγαν ότι η δουλειά είναι
κατάρα κι ο μόχθος δυστυχία.

Αλλά εγώ σας λέω ότι όταν δουλεύετε
πραγματοποιείτε ένα μέρος από το πιο μακρινό
όνειρο της γης που ανατέθηκε σε σας όταν το
όνειρο αυτό γεννήθηκε,

Κι όταν ζείτε με τη δουλειά, αγαπάτε
πραγματικά τη ζωή,

Κι όταν αγαπάτε τη ζωή μέσα από το μόχθο
της δουλειάς σημαίνει ότι επικοινωνείτε με το
πιο κρυφό μυστικό της ζωής.

Αλλά αν μέσα στον πόνο σας ονομάζετε τη
γέννηση πόνο και τη συντήρηση της σάρκας
μια κατάρα, που είναι γραμμένη στο μέτωπό
σας, τότε σας απαντώ ότι τίποτ' άλλο εκτός
από τον ιδρώτα του μετώπου σας δε θα σβήσει
αυτό που είναι γραμμένο.

осенних днях, и о винограднике, и о
виноградном прессе.

Ο Τруде

Тогда пахарь произнес:
Скажи нам о Труде.

И он ответил, говоря:

Вы работаете, чтобы быть вместе с землей и
душой земли.

Ведь бездельничать – значит стать чужим
временем года и выпасть из течения жизни,
– течения, что движется величаво в
бесконечность в гордом преклонении пред
ней.

Когда вы работаете: вы становитесь
флейтой, в сердце которой шепот часов
превращается в музыку.

И кто из вас хотел бы стать тростником,
немым и молчаливым, когда все остальное
поет в унисон?

Вам всегда говорили, что работа – это
проклятие и физический труд – это
несчастье.

Но я скажу вам, что когда вы работаете, вы
осуществляете часть самой заветной мечты
земли, порученной вам, когда эта мечта
только лишь родилась,

И, занимаясь трудом, вы по-настоящему
любите жизнь,

Потому что любить жизнь через труд –
значит близко узнать самые сокровенные
секреты жизни.

Но, если вы в своих муках боли называете
рождение – бедствием и работу для
поддержания тела – проклятием,
написанным на вашем лбу, тогда я скажу
вам, что только в поте лица смоете вы то,
что там начертано.

<p>Σας έχουν ακόμα πει πως η ζωή είναι σκοτάδι, και μέσα στην απελπισία σας επαναλαμβάνετε σαν ηχώ αυτό που ειπώθηκε από τον απελπισμένο.</p> <p>Κι εγώ λέω ότι η ζωή είναι πραγματικά σκοτάδι, εάν δεν υπάρχει πάθος,</p> <p>Και κάθε πάθος είναι τυφλό, εάν δεν υπάρχει γνώση.</p> <p>Και κάθε γνώση είναι μάταιη, εάν δεν υπάρχει δουλειά,</p> <p>Και κάθε δουλειά είναι άδεια, εάν δεν υπάρχει αγάπη.</p> <p>Και όταν δουλεύετε με αγάπη ενώνεστε με τον εαυτό σας, ο ένας με τον άλλο, και με το Θεό.</p> <p>Και τι σημαίνει να δουλεύεις με αγάπη;</p> <p>Σημαίνει να υφαίνεις το ύφασμα με κλωστές που τράβας από την καρδιά σου, σα να 'ταν να φορέσει το ύφασμα αυτό η αγαπημένη σου ψυχή.</p> <p>Σημαίνει να χτίζεις ένα σπίτι με στοργή, σα να 'ταν να κατοικήσει στο σπίτι αυτό η αγαπημένη σου ψυχή.</p> <p>Σημαίνει να σπέρνεις σπόρους με τρυφερότητα και να μαζεύεις τη σοδειά με χαρά, σα να 'ταν να φάει τον καρπό η αγαπημένη σου ψυχή.</p> <p>Σημαίνει να δίνεις σ' όλα τα πράγματα το δικό σου νόημα με μια ανάσα από το πνεύμα σου,</p> <p>Και να ξέρεις ότι όλοι οι ευλογημένοι νεκροί στέκονται γύρω σου και σε κοιτάζουν.</p> <p>Πολλές φορές σας άκουσα να λέτε, σα να μιλούσατε στον ύπνο σας, «Αυτός που δουλεύει το μάρμαρο, και βρίσκει την έκφραση της ψυχής του στην πέτρα, είναι ανώτερος από αυτόν που οργώνει τη γη.</p> <p>Κι αυτός που πιάνει τα χρώματα του ουράνιου τόξου και τα βάζει πάνω σ' ένα πανί με ανθρώπινες μορφές, αξίζει περισσότερο απ' αυτόν που φτιάχνει σαντάλια για τα πόδια</p>	<p>Вам говорили, что жизнь – это тьма, и в своей усталости вы повторяли то, что было сказано раньше усталыми.</p> <p>И я говорю, что жизнь – это действительно тьма, пока не проснется стремление,</p> <p>Но любое стремление слепо, пока нет знания,</p> <p>Но и знание любое бесполезно, пока нет труда,</p> <p>Но и труд любой пуст, пока нет любви;</p> <p>И только когда ты с любовью работаешь, ты соединяешь себя с собой, и с другими людьми, и с Богом.</p> <p>А что такое трудиться с любовью?</p> <p>Это ткать - ткань из ниток, тянущихся из своего сердца, так, будто твоя возлюбленная собирается носить эту ткань.</p> <p>Это строить дом с любовью, так, будто твоя возлюбленная будет жить в этом доме.</p> <p>Это бросать семена с нежностью и собирать урожай с радостью, будто твоя возлюбленная будет есть эти плоды.</p> <p>Это значит наполнять все вещи, которые ты делаешь, дыханием твоей души.</p> <p>И знать, что все великие мертвые стоят рядом и смотрят.</p> <p>Часто я слышал вас как бы говорящими во сне: "Тот, кто работает с мрамором и находит форму своей души в этом камне, благородней того, кто пашет землю.</p> <p>И тот, кто берет радугу, чтобы положить ее на холст на радость людям, – больше, чем тот, что делает сандалии для наших ног".</p>
--	--

μας.»

Αλλά εγώ λέω, όχι στον ύπνο μου, αλλά ολόξυπνος στο καταμεσήμερο, ότι ο άνεμος δεν τραγουδά πιο γλυκά στις γιγάντιες βαλανιδιές απ' ότι στο πιο μικρό και ταπεινό χορτάρι.

Και μεγάλος είναι μόνο εκείνος που μετατρέπει τη φωνή του ανέμου σε τραγούδι που το κάνει πιο γλυκό με την αγάπη του.

Η Δουλειά είναι αγάπη φανερωμένη.

Κι αν δεν μπορείτε να δουλεύετε με αγάπη παρά μόνο με αηδία, καλύτερα να παρατήσετε τη δουλειά σας και να καθίσετε στην πύλη του ναού και να παίρνετε ελεημοσύνες από εκείνους που δουλεύουν με χαρά.

Γιατί αν ψήσεις το ψωμί με αδιαφορία, ψήνεις ένα πικρό ψωμί, που δε χορταίνει παρά τη μισή μόνο πείνα του ανθρώπου.

Κι αν αγανακτείς με το πάτημα των σταφυλιών, η αγανάκτησή σου στάζει δηλητήριο στο κρασί.

Κι αν τραγουδάς σαν τους αγγέλους, και δεν αγαπάς το τραγούδι, βουλώνεις τα αφτιά του ανθρώπου στις φωνές της μέρας και τις φωνές της νύχτας.

Για τη Χαρά και τη Λύπη.

Μετά, μια γυναίκα είπε, Μίλησέ μας για τη Χαρά και τη Λύπη.

Κι εκείνος απάντησε:

Η χαρά σας είναι η λύπη σας χωρίς μάσκα.

Και το ίδιο το πηγάδι από όπου ανεβαίνει το γέλιο σας πολλές φορές γεμίζει με τα δάκρυά σας.

Και πως αλλιώς μπορεί να είναι;

Όσο πιο βαθιά σκάβει στο είναι σας η λύπη, τόση περισσότερη χαρά μπορείτε να δεχτείτε.

Но я отвечу, и не во сне, а всей ясностью ума середины дня, что ветер говорит с огромными дубами так же нежно, как и с самыми маленькими стебельками травы;

И велик тот, кто превращает голос ветра в песнь, что стала слаще от его собственной любви.

Труд – это любовь, которая видима.

И если ты можешь трудиться без любви, а лишь с отвращением, будет лучше, если ты оставишь работу, и сядешь у ворот храма, и будешь просить милостыню у тех, кто работает с радостью.

Потому что, если ты печешь хлеб с безразличием, ты печешь горький хлеб, который насыщает только наполовину.

И если ты давишь виноград с неохотой, твоя неохота перегоняется в яд в твоем вине.

И если ты поешь даже как ангел, но любви нет в твоём пении, ты только заглушаешь голоса дня и голоса ночи в ушах других людей.

Ο Ραδoστι и Печали

И тогда женщина сказала: Скажи нам ο Ραδoστι и ο Печали.

И он ответил так:

Твоя радость – это твое горе без маски.

Ведь тот же самый колодец, из которого поднимается твой смех, был часто заполнен твоими слезами.

И разве может быть иначе?

Чем глубже твое горе проникло в тебя, тем больше и радости может вместиться в тебя.

Μήπως η κούπα που δέχεται το κρασί σας δεν είναι η ίδια εκείνη κούπα που κάηκε στο φούρνο του αγγειοπλάστη;

Και η φλογέρα που ησυχάζει το πνεύμα σας δεν είναι το ίδιο εκείνο ξύλο που τρυπήθηκε με μαχαίρια;

Όταν είσαι χαρούμενος, κοίταξε βαθιά μέσα στην καρδιά σου και θα δεις ότι μονάχα εκείνο που σου έχει δώσει λύπη είναι εκείνο που σου δίνει τη χαρά.

Όταν είσαι λυπημένος, κοίταξε ξανά μέσα στην καρδιά σου, και θα δεις ότι πραγματικά κλαις για εκείνο που υπήρξε η χαρά σου.

Μερικοί από σας λέγουν, «Η χαρά είναι ανώτερη από τη λύπη» κι άλλοι λένε, «Όχι, η λύπη είναι ανώτερη».

Αλλά εγώ σας λέγω, τα δυο αυτά είναι αχώριστα.

Έρχονται πάντα μαζί, κι όταν το ένα κάθεται μόνο του δίπλα σου στο τραπέζι, θυμήσου ότι το άλλο κοιμάται στο κρεβάτι σου.

Πραγματικά, ταλαντεύεστε σαν τους δίσκους της ζυγαριάς ανάμεσα στη λύπη σας και στη χαρά σας.

Και μόνο όταν είστε άδειοι από κάθε φορτίο, είστε ήρεμοι και ισορροπημένοι.

Αλλά όταν ο θησαυροφύλακας σας χρησιμοποιεί για να ζυγίσει το χρυσάφι και τ' ασήμι του, αναγκαστικά θ' ανέβει ή θα κατέβει η χαρά σας ή η λύπη σας.

Για τα Σπίτια

Τότε, βγήκε μπροστά ένας χτίστης και είπε, Μίλησέ μας για τα Σπίτια.

Κι εκείνος αποκρίθηκε και είπε:

Χτίστε από τη φαντασία σας ένα κiosk στην ερημιά, πριν χτίσετε ένα σπίτι μέσα στα τείχη της πόλης.

Разве не та же чаша, что содержит твое вино, обожглась когда-то в печи гончара?

И разве лютня, услаждающая твой дух, не то самое дерево, которое страдало под ножами резчиков?

Когда ты радуешься, загляни глубоко в свое сердце, и ты обнаружишь, что только то, что приносило тебе печаль, дает тебе и радость.

И когда тебе горько, загляни снова в свое сердце, ты увидишь, что в действительности ты плачешь о том, что было твоей радостью.

Кто-то из вас может сказать: «Радость больше, чем печаль», а другие скажут: «Нет, горе больше».

Но я скажу вам: Они неразлучны.

Вместе пришли они, и когда одна из них сидит с тобой за столом – помни, другая спит на твоей кровати.

Действительно, как стрелка весов, ты колеблешься между горем и радостью.

И только когда ты пуст, она неподвижна в равновесии.

Но чуть лишь хранитель сокровищ поднимет весы, чтобы взвесить свое золото и серебро, обязательно твоя радость иль горе на чашах поднимутся иль упадут.

Ο Жилищах

Тогда каменщик вышел из толпы и сказал: Расскажи нам ο Жилищах.

И он ответил так:

Когда вы строите дом внутри городских стен, вообразите, что вы строите жилище среди дикой природы.

<p>Γιατί όπως αγαπάτε το γυρισμό στο σπίτι σας το σούρουπο, έτσι κι ο οδοιπόρος που είναι μέσα σας αγαπά το μακρινό και το μοναχικό.</p> <p>Το σπίτι σας είναι το μεγάλο σώμα σας.</p> <p>Ζει με τον ήλιο και κοιμάται στην ησυχία της νύχτας· κι ο ύπνος του δεν είναι δίχως όνειρα. Μήπως δεν ονειρεύεται το σπίτι σας; κι όταν ονειρεύεται, δε φεύγει από την πόλη για να βρεθεί στα περιβόλια και τις λοφοκορφές;</p> <p>Μακάρι να μπορούσα να μαζέψω τα σπίτια σας μέσα στη χούφτα μου, και σα σπορέας να τα διασκορπίσω στα δάση και στα λιβάδια.</p> <p>Μακάρι οι κοιλάδες να ήταν οι δρόμοι σας, και τα πράσινα μονοπάτια οι αλέες σας, για να πηγαίνετε ο ένας στον άλλο μέσα από τα αμπέλια, και να έρχεστε με το άρωμα της γης στα ρούχα σας.</p> <p>Αλλά αυτά δεν είναι ακόμα η ώρα για να γίνουν.</p> <p>Μέσα στο φόβο τους οι πρόγονοί σας σας μάζεψαν πολύ κοντά μαζί. Κι αυτός ο φόβος θα κρατήσει λίγο ακόμα. Λίγο ακόμα τα τείχη της πόλης θα χωρίζουν τα τζάκια σας από τα χωράφια σας.</p> <p>Και πείτε μου, λαέ της Ορφαλεζίας, τι έχετε μέσα σ' αυτά τα σπίτια; Και τι φυλάτε πίσω από τις αμπαρωμένες πόρτες;</p> <p>Έχετε ειρήνη, έχετε την ήσυχη ορμή που φανερώνει τη δύναμή σας;</p> <p>Έχετε αναμνήσεις, αστραφτερά τόξα που συνδέουν τις κορυφές της ψυχής;</p> <p>Έχετε ομορφιά, που οδηγεί την καρδιά από τα πράγματα που φτιάχτηκαν από ξύλο και πέτρα προς το ιερό βουνό;</p> <p>Πείτε μου, έχετε αυτά τα πράγματα στα σπίτια σας;</p> <p>Ή έχετε μόνο άνεση, και την ηδονή της άνεσης, αυτό το ύπουλο πράγμα που μπαίνει στα σπίτια σας σαν καλεσμένος, ύστερα</p>	<p>Именно его видит странник, спрятанный в вас, как бы ни был он одинок и далек.</p> <p>Ведь ваш дом – продолжение вас самих.</p> <p>Он растет под солнцем и спит в спокойствии ночи. И, конечно, у него есть сны. И разве ваш дом не мечтает? И мечтая, разве он не уходит из города в рощу или на вершину холма?</p> <p>Ах, если бы я мог собрать ваши дома в свою руку и: как сеятель, разбросать их по лесам и полям.</p> <p>И тогда бы долины стали вашими улицами и зеленые тропинки – дорогами, чтобы вы могли ходить друг к другу через виноградники и приносить аромат земли на одеждах.</p> <p>Но время это еще не настало.</p> <p>Ваши предки в страхе столпили вас слишком тесно друг к другу. Этот страх пока еще не прошел. И стены вашего города будут пока отделять ваши очаги от ваших полей.</p> <p>И скажите мне, люди Орфалеса, что есть у вас, в ваших домах? Что храните вы там, за дверьми, что закрыты?</p> <p>Есть ли там мир, спокойные желания, говорящие о том, что вы сильны?</p> <p>Есть ли там воспоминания, эти мерцающие своды, соединяющие вершины умов?</p> <p>Есть ли там красота, ведущее сердце от вещей, сотворенных из камня и дерева, к священным вершинам?</p> <p>Скажите, есть ли все это в ваших домах?</p> <p>Или есть у вас только комфорт и стремление к комфорту – это вороватый пришелец, который входит в дом как гость,</p>
--	--

<p>γίνεται φιλοξενούμενος, και μετά αφέντης;</p> <p>Ναι, κι ύστερα γίνεται δαμαστής, και με το μαστίγιο και το άγκιστρο κάνει τους πιο μεγάλους σας πόθους σα φοβισμένα κουτάβια.</p> <p>Μ' όλο που τα χέρια του είναι μεταξοντυμένα, η καρδιά του είναι σιδερένια.</p> <p>Σας νανουρίζει και σας αποκοιμίζει μόνο για να στέκεται πλάι στο κρεβάτι σας και να εμπαίζει την αξιοπρέπεια της σάρκας.</p> <p>Εξευτελίζει τις γερές αισθήσεις σας, και τις ακουμπά στην ψίχα του αγκαθιού σαν εύθραυστα αγγεία.</p> <p>Πραγματικά, ο πόθος για άνεση σκοτώνει το πάθος της ψυχής σας, και ύστερα βαδίζει μορφάζοντας άγρια στην επικήδεια πομπή σας.</p> <p>Αλλά εσείς, παιδιά του διαστήματος, εσείς που δεν αναπαύεστε στην ανάπαυση, δε θα παγιδευτείτε, ούτε θα δαμαστείτε.</p> <p>Το σπίτι σας δε θα είναι άγκυρα, αλλά κατάρτι.</p> <p>Δε θα είναι λαμπερό κάλυμμα που σκεπάζει μια πληγή, αλλά βλέφαρο που προστατεύει το μάτι.</p> <p>Δε θα μαζεύετε τα φτερά σας για να περνάτε από τις πόρτες, ούτε θα σκύβετε τα κεφάλια σας για να μη χτυπήσουν στο ταβάνι, ούτε θα φοβάστε να ανασάνετε για να μη ραγίσουν και πέσουν οι τοίχοι.</p> <p>Δε θα κατοικείτε σε τάφους που έφτιαξαν οι νεκροί για τους ζωντανούς.</p> <p>Και μ' όλη τη μεγαλοπρέπεια και λαμπράδα του, το σπίτι σας δε θα φυλά τα μυστικά σας, ούτε θα στεγάζει τις λαχτάρες σας.</p> <p>Γιατί, αυτό που είναι άπειρο μέσα σας, κατοικεί στα δώματα του ουρανού, που πόρτα του είναι η πρωινή πάχνη, και παράθυρά του τα τραγούδια και η σιωπή της νύχτας.</p>	<p>ПОТОМ СТАНОВИТСЯ ХОЗЯИНОМ, а ПОТОМ и ВЛАСТЕЛИНОМ.</p> <p>И как укротитель зверей, он железным крючком и бичом превращает ваши самые большие желания в марионетки.</p> <p>Хоть у него и мягкие руки, сердце его из железа.</p> <p>Он убаюкивает вас, только чтобы стать у кровати и смеяться над достоинством вашего тела.</p> <p>Он высмеивает ваши разумные чувства и заворачивает их в мягкий пух сухих трав моря, как хрупкие амфоры.</p> <p>Вот так стремление к роскоши убивает пыль души, а потом идет, улыбаясь, на похоронах.</p> <p>Но вы, дети пространств, неугомонные даже во сне, вы не дадите себя поймать и укротить.</p> <p>Ваш дом будет не якорь, но мачта.</p> <p>Он будет не блистательным покровом, скрывающим рану, но веком, защищающим глаз.</p> <p>И вы не сложите крыльев, только чтоб проходить через двери, и не склоните голову, только чтобы не удариться о низкий косяк. И вы не будете бояться дышать оттого, что стены при этом могут треснуть и упадут.</p> <p>Вы ведь не будете жить в гробницах, сделанных мертвыми для живых.</p> <p>Ведь как ни красив и богат ваш дом, он не сохранит вашей тайны и не спрячет вашей тоски.</p> <p>Ведь то в вас, что не имеет границ, остается во дворце неба, чья дверь – утренний туман и чьи окна – песни и молчание ночи.</p>
--	--

Για τα Ρούχα.

Κι ο υφαντής είπε, Μίλησέ μας για τα Ρούχα.

Κι εκείνος απάντησε:

Τα ρούχα σας κρύβουν πολλή από την ομορφιά σας, κι ωστόσο δεν κρύβουν την ασχήμια σας.

Και μ' όλο που γυρεύετε στα ρούχα την ελευθερία της ατομικότητας, μπορεί αυτά να γίνουν χαλινάρι και αλυσίδα σας.

Μακάρι να μπορούσατε να ανταμώνετε τον ήλιο και τον άνεμο πιο πολύ με το κορμί σας και λιγότερο με τα ρούχα σας.

Γιατί η ανάσα της ζωής βρίσκεται στο φως του ήλιου και το χέρι της ζωής είναι ο άνεμος.

Μερικοί από σας λένε, «Είναι ο βοριάς που ύφανε τα ρούχα που φορούμε.»

Κι εγώ λέγω, ναι, ήταν ο βοριάς,

Αλλά ο αργαλειός του ήταν η ντροπή σας, και τα νήματά του το αδυνάτισμα των νεύρων σας.

Κι όταν τέλειωσε τη δουλειά του, γέλασε μέσα στο δάσος.

Μη λησμονείτε ότι η σεμνότητα είναι σα μια ασπίδα ενάντια στο μάτι του ακάθαρτου.

Κι όταν δε θα υπάρχει πια ακάθαρτος, τι θα ήταν η σεμνότητα παρά δεσμά και βρώμισμα της ψυχής;

Και μη ξεχνάτε πως η γη χαίρεται να αγγίζει τα γυμνά σας πόδια και οι άνεμοι ποθούν να παίζουν με τα μαλλιά σας.

Για την Αγορά και την Πώληση.

Κι ένας έμπορος είπε, Μίλησέ μας για την Αγορά και την Πώληση.

Об Одеждах

И тогда ткач сказал:
Скажи нам об Одеждах.

И он ответил:

Ваши одежды скрывают большую часть того, что в вас прекрасно, но они не скрывают того, что в вас некрасиво.

И хотя вы в одеждах ищете свободу иметь свою тайну, вы найдете свою тайну, вы найдете в них лишь хомут и цепи.

А без них вы смогли бы встретить солнце и ветер вашей кожей, а не только хитоном,

Потому что дыхание жизни заключено в луче солнца и рукой жизни можно назвать ветер.

Кое-кто из вас скажет: «Те одежды, что носили мы, сотканы северным ветром».

И я скажу: "Да, это северный ветер,

Но стыд был его ткацким станком, и ваша изнеженность была его ниткой.

И когда он кончил эту работу, он смеялся над вами в лесу".

Не забудьте, что скромность – это щит против глаза, который нечист.

И когда нечистых не будет – не станет ли скромность лишь уздой и обманом ума?

И не забудьте – земле так приятно чувствовать ваши босые ноги, а ветрам так хочется играть вашими волосами.

О Купле и Продаже

И сказал купец: Расскажи нам о Купле и Продаже.

<p>Κι εκείνος αποκρίθηκε και είπε:</p> <p>Η γη σας δίνει τους καρπούς της, κι εσείς δεν τους θέλετε παρά μόνο αν ξέρετε πως να γεμίσετε τις τσέπες σας.</p> <p>Μονάχα με την ανταλλαγή των δώρων της γης θα βρείτε αφθονία και ικανοποίηση.</p> <p>Αλλά αν δεν κάνετε την ανταλλαγή αυτή με αγάπη, καλοσύνη και δικαιοσύνη, αυτή θα οδηγήει μερικούς στην απληστία κι άλλους στην πείνα.</p> <p>Όταν εσείς, εργάτες της θάλασσας, των αγρών και των αμπελιών συναντάτε στην αγορά τους υφαντές, τους αγγειοπλάστες και τους συλλέκτες των μπαχαρικών,</p> <p>Καλέστε το κυρίαρχο πνεύμα της γης, να έρθει ανάμεσά σας, ν' αγιάσει τις ζυγαριές και τους λογαριασμούς που εξισώνουν τις αξίες.</p> <p>Και μην αφήσετε τον άνθρωπο με τα στείρα χέρια να πάρει μέρος στις συναλλαγές σας, να σας πουλήσει τα λόγια του και να πάρει το μόχθο σας.</p> <p>Σ' έναν τέτοιον άνθρωπο, θα 'πρεπε να πείτε:</p> <p>«Έλα μαζί μας στο χωράφι, ή πήγαινε με τ' αδέρφια μας στη θάλασσα και ρίξε το δίχτυ σου.</p> <p>Γιατί το χωράφι και η θάλασσα θα δώσουν και σε σένα την αφθονία τους όπως και σε μας.»</p> <p>Κι αν έρθουν στην αγορά οι τραγουδιστές, οι χορευτές και οι οργανοπαίχτες, - αγοράστε κι από τα δώρα τους.</p> <p>Γιατί κι αυτοί είναι συλλέκτες καρπών και θυμιαμάτων, και αυτό που κουβαλούν, μ' όλο που είναι φτιαγμένο από όνειρα, είναι ρούχο και τροφή για την ψυχή σας.</p> <p>Και πριν φύγετε από την αγορά, κοιτάξτε</p>	<p>И он ответил так:</p> <p>Вы те, кому земля отдает свои плоды, и вы не будете нуждаться, если знаете, что с ними делать.</p> <p>Ведь в обмене даров земли вы найдете и богатство, достаток и удовольствие.</p> <p>И все же, если обмен не будет сделан с любовью и добрым согласием, он приведет одних к жадности, а других – к голоду,</p> <p>Вы, – те, кто уходит в туманное море, иль идет в поле за плугом, иль подрезает лозу, – придя на базар, вы встречаете тех, кто делает ткани, и обжигает горшки, и собирает душистые пряности.</p> <p>Позовите тогда главного духа Земли, чтобы он появился среди вас и освятил бы ваши весы и вашу способность считать, сколько весит каждая ценность по отношению к другой.</p> <p>И сторонитесь бездельников в ваших делах – тех, что будут пытаться продать свое пустомельство за труд ваш.</p> <p>Такому скажите:</p> <p>"Иди со мной в поле иль с братьями нашими в море и закинь там сеть свою сам,</p> <p>Потому что земля или море будут к тебе так же щедры, как были щедры к нам".</p> <p>И если туда к вам придут певцы, танцоры, флейтисты – купите и их дары тоже.</p> <p>Потому что и они – лишь собиратели плодов, и то, что они с собой принесли на продажу, – это тоже хорошая пища для вашей души, хоть она сделана только из мечты и видений.</p> <p>И прежде чем покинете вы ту базарную</p>
--	--

κανείς να μη φύγει με άδεια χέρια.

Γιατί το κυρίαρχο πνεύμα της γης δε θα κοιμηθεί ειρηνικά πάνω στα φτερά του ανέμου ώσπου να ικανοποιηθούν οι ανάγκες και του πιο ταπεινού από σας.

Για το Έγκλημα και την Τιμωρία

Μετά, ένας από τους δικαστές της πόλης βγήκε μπροστά και είπε, Μίλησέ μας για το Έγκλημα και την Τιμωρία.

Κι εκείνος αποκρίθηκε, λέγοντας:

Είναι όταν η ψυχή σου περιπλανιέται στον άνεμο,

Που εσύ, μόνος και αφύλαχτος, κάνεις αδίκημα στους άλλους και επομένως στον εαυτό σου.

Και γι' αυτό το αδίκημα που διέπραξες οφείλεις να κρούσεις και να περιμένεις λίγο καιρό αφύλαχτος στην πόρτα του ευλογημένου.

Σαν τον ωκεανό είναι το θεϊκό σου είναι.

Και μένει πάντα αμόλυντο.

Και σαν τον αιθέρα δεν ανυψώνει παρά μόνο αυτούς που έχουν φτερά.

Ακόμα και σαν τον ήλιο είναι το θεϊκό σου είναι.

Δε γνωρίζει τους υπόγειους δρόμους του τυφλοπόντικα ούτε γυρεύει τις τρύπες του ερπετού.

Αλλά το θεϊκό σου είναι δεν κατοικεί μόνο μέσα στην ύπαρξη σου.

Πολλά από όσα είναι μέσα σου είναι ακόμα άνθρωπος, και πολλά απ' αυτά δεν είναι ακόμα άνθρωπος,

площадь, проследите, чтоб ни один не ушел бы ни с чем.

Потому что главный дух Земли не уснет спокойно, пока не будет удовлетворен и самый малый из вас.

Ο Преступлении и Наказании

И тогда один из судей города вышел вперед и сказал: Скажи нам о Преступлении и Наказании.

И он ответил, сказав так:

Когда дух ваш уходит бродяжничать, как игрушка ветров,

Вот тогда-то вы, одинокий и незащищенный, и совершаете злодеяние против других, а значит, и против себя.

И за это плохое, что вы совершили, вы должны набраться терпения и ждать, постучавшись у ворот, что открыты только для благословенных.

Как океан, велика божественная часть вашего Я;

Она всегда остается неоскверненной.

Но, как эфир, она держит на себе только тех, у кого есть крылья.

И на солнце похожа божественная часть вашего Я;

Она не знает путей, которыми пробирается крот, или нор, по которым ползают змеи.

Но божественное вашего Я живет не одно в вас.

Многое в вас еще от человека и многое даже от того, кто был еще до него,

Αλλά ένας άμορφος πυγμαίος που προχωρεί κοιμισμένος μέσα στην ομίχλη ψάχνοντας για το ξύπνημά του.

Και για τον άνθρωπο που βρίσκεται μέσα σου θα ήθελα τώρα να μιλήσω.

Γιατί αυτός είναι που γνωρίζει το έγκλημα και την τιμωρία του εγκλήματος, και όχι ο θεϊκός σου εαυτός ούτε ο πυγμαίος που ζει στη σκοτεινιά.

Πολλές φορές σε άκουσα να μιλάς για κάποιον που διέπραξε αδίκημα ωσάν αυτός να μην ήταν ένας από όλους σας, αλλά ένας ξένος για σας, ένας παρείσακτος στον κόσμο σας.

Εγώ όμως σας λέω ότι όπως ο άγιος και ο δίκαιος δεν μπορεί να υψωθεί πάνω από το πιο ψηλό σημείο που βρίσκεται σε καθένα από σας,

Έτσι κι ο πονηρός κι ο αδύνατος δεν μπορούν να πέσουν πιο χαμηλά από το χαμηλότερο σημείο που βρίσκεται πάλι μέσα στον καθένα σας.

Κι όπως το ένα μόνο φύλλο δεν κιτρινίζει παρά μονάχα με τη βουβή γνώση όλου του δέντρου,

Έτσι κι ο παραβάτης δεν μπορεί να κάνει αδίκημα χωρίς την κρυφή θέληση όλων σας.

Σα μια πομπή βαδίζετε όλοι μαζί προς το θεϊκό σας εαυτό.

Εσείς είστε ο δρόμος και οι οδοιπόροι.

Κι όταν κάποιος από σας πέφτει, το πέσιμό του είναι για κείνους που ακολουθούν, μια προφύλαξη ενάντια στην πέτρα όπου μπορούν να σκουντουφλήσουν.

Ναι, και το πέσιμό του είναι και απ' αυτούς που είναι μπροστά του, που, μ' όλο που είχαν πιο γρήγορο και πιο σίγουρο βήμα, ωστόσο δεν έβγαλαν το πέτρινο εμπόδιο από το δρόμο.

То, что живет бесформенно в вас от вашего предка-пигмея, бродит сонно в тумане, стараясь проснуться.

Но только с тем, что в вас Человек, говорю я,

Ведь не божественное вашего Я и не часть его, что от пигмея, а только то в вас, что от Человека, знает, что есть преступление и каково за него наказание.

Часто слышал я – вы говорили о том, кто сделал зло, так, будто он не был одним из вас, а был для вас странник, пришелец из мира другого.

А я говорю, что как святой и праведный не может подняться выше самого высокого, что есть в каждом из вас,

Так и злой и слабый не может пасть ниже самого низкого, что также есть в каждом из вас,

И как лист одинокий не становится желтым без молчаливого согласия целого дерева,

Так и обидчик не может сделать плохое, если все вы не желаете того же тайком.

Ведь не одиночками, а как процессия идете вы все к божественному вашего Я.

И вы одновременно и путник, и ваша дорога.

И когда один из вас падает, он падает за тех, кто позади, чтобы те не споткнулись о камень.

Да, но он падает из-за тех, кто впереди, кто, хоть и силен в ногах и проворен, все же не убрал камень с дороги.

<p>Και θα πω ακόμα, παρ' όλο που η λέξη μπορεί να είναι βαριά για την καρδιά σας:</p> <p>Ο δολοφονημένος δεν είναι χωρίς ευθύνη για το θάνατό του, κι ο ληστεμένος φταίει κι ο ίδιος για το λήστεμά του.</p> <p>Οι δίκαιοι δεν είναι αθώοι για τις πράξεις των πονηρών,</p> <p>Κι εκείνος με τα καθαρά χέρια δεν είναι ανεύθυνος για τις πράξεις του κακούργου.</p> <p>Ναι, ο ένοχος είναι πολλές φορές το θύμα του κακοποιημένου.</p> <p>Κι ακόμα πιο συχνά ο καταδικασμένος είναι εκείνος που κουβαλά το φορτίο για λογαριασμό των αθώων και των ακατάκριτων.</p> <p>Δεν μπορείτε να ξεχωρίσετε τον δίκαιο από τον άδικο και τον καλό από τον πονηρό.</p> <p>Γιατί κι οι δυο στέκονται μαζί μπροστά στο πρόσωπο του ήλιου καθώς η μαύρη και η άσπρη κλωστή υφαίνονται μαζί.</p> <p>Κι όταν η μαύρη κλωστή σπάξει, ο υφαντουργός θα προσέξει όλο το ύφασμα, και θα εξετάσει επίσης και τον αργαλειό.</p> <p>Αν κάποιος από σας φέρει μπροστά στη δικαιοσύνη την άπιστη σύζυγο,</p> <p>Θα πρέπει επίσης να ζυγίσει την καρδιά του συζύγου της στη ζυγαριά, και να μετρήσει την ψυχή του με μέτρα.</p> <p>Και αυτός που θα καταδίκασε σε μαστίγωμα τον αδικητή, θα πρέπει να ερευνήσει και την ψυχή του αδικημένου.</p> <p>Αν κάποιος από σας θα ήθελε να τιμωρήσει στο όνομα της δικαιοσύνης και να κατεβάσει το τσεκούρι πάνω στο κακό δέντρο, θα πρέπει να κοιτάξει και τις ρίζες του.</p> <p>Και τότε αληθινά θα δει ότι οι ρίζες του καλού και του κακού, του καρποφόρου και του άκαρπου, είναι τυλιγμένες όλες μαζί στη σιωπηλή καρδιά της γης.</p>	<p>И скажу еще то, что будет вам не очень по нраву:</p> <p>Убитый не свободен от ответственности за убийство свое, и ограбленный не безвиновен за то, что ограблен</p> <p>И праведный не может отгородиться от дел греховодника,</p> <p>И тот, у кого чистые руки, – не чист в делах обманщика.</p> <p>Да, виновный часто сам – жертва пострадавшего,</p> <p>И еще чаще осужденный несет свое бремя за тех, кто остался без греха и кого не винят.</p> <p>Но нельзя отделить справедливое от несправедливого и хорошее от греховного,</p> <p>Потому что они всегда едины перед лицом солнца, как белая нитка и черная, свитые вместе.</p> <p>И когда порвется черная нитка, ткач не только осматривает весь уже сотканный материал, а также проверит и ткацкий станок.</p> <p>И если кто-то из вас возьмется судить о чьей-то неверной жене,</p> <p>Пусть он взвесит и сердце мужа ее на весах, и измерит душу его по всем меркам.</p> <p>И пусть тот, кто готовит плетку обидчику, всмотрится в душу того, кто обижен.</p> <p>И если кто из вас будет наказывать от имени праведных, готовый обрушить топор на дерево зла, пусть он всмотрится и в корни его;</p> <p>И, конечно, он найдет там корни зла, но найдет он там также и корни добра, корни полезного и корни вредного свитыми вместе в тишине сердца земли.</p>
--	---

<p>Κι εσείς δικαστές που θέλετε να είστε δίκαιοι.</p> <p>Τι κρίση θα βγάλετε γι' αυτόν που αν και είναι τίμιος στα χέρια είναι όμως κλέφτης στη σκέψη;</p> <p>Και ποια ποινή θα βάζατε σ' αυτόν που σκοτώνει τη σάρκα, αλλά δολοφονείται ο ίδιος στην ψυχή;</p> <p>Και πως θα τιμωρήσετε εκείνον που στην πράξη είναι δόλιος και καταπιεστής, Αλλά που είναι κι ο ίδιος αδικημένος και εξευτελισμένος;</p> <p>Και πως θα τιμωρήσετε εκείνους που οι τύψεις τους είναι κιόλας πολύ μεγαλύτερες από τα αδικήματά τους;</p> <p>Δεν είναι οι τύψεις η δικαιοσύνη που απονέμει ο ίδιος εκείνος νόμος που εσείς θέλετε να υπηρετείτε,</p> <p>Δεν μπορείτε όμως να βάλετε τύψεις στην καρδιά του αθώου, ούτε να τις αφαιρέσετε από την καρδιά του ενόχου.</p> <p>Απρόσκλητες οι τύψεις θα καλούν μέσα στη νύχτα, έτσι που οι άνθρωποι να ξυπνούν και να αντικρύζουν τον εαυτό τους.</p> <p>Κι εσείς που θέλετε να κατανοήσετε τη δικαιοσύνη, πως θα το μπορέσετε, παρά μόνο αν αντικρύσετε όλες τις πράξεις στο πιο δυνατό και καθαρό φως;</p> <p>Μόνο τότε θα καταλάβετε ότι αυτοί που στέκονται όρθιοι και αυτοί που έχουν πέσει δεν είναι παρά ένας άνθρωπος που στέκεται στο μισοσκόταδο ανάμεσα στη νύχτα του πυγμαίου εαυτού του και τη μέρα του θείου εαυτού του.</p> <p>Και ότι ο γωνιόλιθος του ναού δε βρίσκεται ψηλότερα από τον πιο χαμηλό λίθο στα θεμέλιά του.</p> <p>Για τους Νόμους</p> <p>Ύστερα, ένας Νομομαθής είπε, Και τι έχεις να</p>	<p>И вы, судьи, желающие быть справедливыми,</p> <p>Что за приговор прочтете вы тому, кто чист телом, но вор в душе?</p> <p>И что за наказание наложите вы на того, кто был убит другими в душе?</p> <p>И как вы накажите того, кто по делам своим – обманщик и угнетатель И в то же время сам – жертва обмана и жертва насилия?</p> <p>И как вы накажите тех, чье раскаянье стало большим уже, чем то, что они совершили?</p> <p>Ведь разве раскаяние не есть то, что как раз и хочет получить от виноватого правосудие, которому вы рады служить?</p> <p>И все же вы не можете дать раскаянье невинному или отобрать его от сердца виноватого.</p> <p>Неутолимо будет приходить оно ночью, чтобы человек мог проснуться и взглянуть на себя.</p> <p>А вы, стремящиеся понять справедливость, как вы поймете ее, не взглянув на дела все в полном свете дня?</p> <p>Только тогда вы поймете, что тот, кто стоит, и тот, кто упал, – всего лишь один человек, находящийся в сумерках между ночью пигмейства и светом того, что божественно в его душе,</p> <p>Ведь и самый главный из камней основания храма ничуть не выше самого нижнего камня в его фундаменте.</p> <p>О Законах</p> <p>И тогда сказал адвокат: Что ты думаешь о</p>
---	--

<p>πεις για τους Νόμους μας, Δάσκαλε;</p> <p>Κι εκείνος αποκρίθηκε: Σας κάνει χαρά να ορίζετε νόμους,</p> <p>Κι ωστόσο σας κάνει μεγαλύτερη χαρά να τους παραβιάζετε.</p> <p>Σαν τα παιδιά που παίζουν στην ακρογιαλιά και χτίζουν πύργους από άμμο μ' επιμονή και αφοσίωση και μετά τους καταστρέφουν με γέλια.</p> <p>Αλλά ενώ εσείς χτίζετε τους αμμόπυργούς σας, η θάλασσα φέρνει πιο πολύ άμμο στην ακτή, κι όταν εσείς τους καταστρέφετε η θάλασσα γέλα μαζί σας. Πραγματικά, η θάλασσα γελά πάντα με τον αθώο.</p> <p>Αλλά τι να πω για κείνους για τους οποίους η ζωή δεν είναι ωκεανός, και οι ανθρώπινοι νόμοι δεν είναι αμμόπυργοι,</p> <p>Γι' αυτούς που η ζωή είναι ένας βράχος, κι ο νόμος το κοπίδι που μ' αυτό σμιλεύουν το βράχο για να μοιάσει στη μορφή τους;</p> <p>Και τι να πω για τον ανάπηρο που μισεί τους χορευτές;</p> <p>Και τι να πω για το βόδι που αγαπά το ζυγό του και βλέπει τα ζαρκάδια και τα ελάφια του δάσους σαν άστατα κι αλήτικα πλάσματα;</p> <p>Και τι να πω για το γέρικο ερπετό που δεν μπορεί ν' αλλάξει το δέρμα του, και αποκαλεί όλα τ' άλλα γυμνά και ξεδιάντροπα;</p> <p>Και τι να πω για κείνον που έρχεται πολύ νωρίς στο γαμήλιο συμπόσιο, και όταν παραφάει και κουραστεί, φεύγει λέγοντας ότι όλα τα συμπόσια είναι βέβηλα και όλοι οι συμποσιαστές παραβάτες του νόμου;</p> <p>Τι μπορώ να πω για όλους αυτούς εκτός από το ότι κι αυτοί στέκονται μέσα στο φως του ήλιου, αλλά με τη ράχη τους γυρισμένη στην όψη του ήλιου;</p>	<p>наших Законах, учитель?</p> <p>И он ответил так: Вы с удовольствием создаете законы,</p> <p>И с еще большим удовольствием их нарушаете.</p> <p>Как дети на пляже у океана строят играя все новые песчаные башни, чтоб со смехом сломать их.</p> <p>Но пока вы строите свои песчаные башни, океан приносит на берег все новый и новый песок, И, когда вы ломаете то, что построили, океан всегда смеется над простодушными.</p> <p>Но как быть с людьми, для которых жизнь – не океан и созданные человеком законы не песочные замки,</p> <p>Как быть с теми, для кого жизнь – это скала, а закон – это кирка, с которой они хотят изменить форму скалы по своему желанию?</p> <p>Как быть с калекой, ненавидящем танцы?</p> <p>Как быть с влюбленным в хомут свой домашним волком, для которого гуляющие по лесу лось и олень – только бродяги без дома и племени?</p> <p>Как быть со старым змеем, который уже не может сбросить свою старую кожу и поэтому называет всех других, кто ее сбрасывает, голыми и бесстыжими?</p> <p>И как быть с тем, кто приходит самым первым на свадебный пир, а когда наевшись, устанет – уходит, говоря, что все пиры – это лишь нарушение порядков, а те, кто пирует, нарушают законы?</p> <p>Что я скажу о них всех – только то, что они хоть стоят в лучах солнца, но на солнце смотрят их спины?</p>
--	--

Αυτοί βλέπουν μόνο τις σκιές τους, και οι ίσκιοι τους είναι οι νόμοι τους.

Και τι είναι ο ήλιος γι' αυτούς εκτός από αυτό που ρίχνει ίσκιους;

Και τι άλλο είναι γι' αυτούς η αναγνώριση των νόμων παρά το να σκύβουν και να χαράζουν το περίγραμμα της σκιάς τους πάνω στη γη;

Αλλά εσείς που βαδίζετε έχοντας κατά πρόσωπο τον ήλιο, ποιές εικόνες που ζωγραφίζονται στη γη μπορούν να σας κρατήσουν;

Εσείς που ταξιδεύετε με τον άνεμο, ποιός ανεμοδείκτης μπορεί να κατευθύνει την πορεία σας;

Ποιος ανθρώπινος νόμος θα σας περιορίσει αν σπάσετε το χαλινό σας, αλλά όχι επάνω στην πόρτα της φυλακής κάποιου άλλου;

Ποιούς νόμους θα φοβηθείτε εσείς αν χορεύετε, χωρίς όμως να σκοντάψετε πάνω στις σιδερένιες αλυσίδες οποιουδήποτε ανθρώπου;

Και ποιος είναι εκείνος που θα σας σύρει στη δικαιοσύνη αν ξεσχίσετε τα φορέματά σας, χωρίς όμως να τ' αφήσετε στο δρόμο κανενός ανθρώπου;

Λαέ της Ορφαλεζίας, μπορείτε να βουβάνετε το τύμπανο, και μπορείτε να λύσετε τις χορδές της λύρας, αλλά ποιος μπορεί να διατάξει τον κορδαλό να μην τραγουδά;

Για την Ελευθερία

Κι ένας ρήτορας είπε, Μίλησέ μας για την Ελευθερία. Κι εκείνος αποκρίθηκε:

Στις πύλες της πόλης και δίπλα στο τζάκι σας σας είδα να ταπεινώνεστε και να λατρεύετε την ελευθερία σας, ωσάν τους σκλάβους που ταπεινώνονται μπροστά στον τύραννο και τον

Α они видят лишь свои тени, и тени свои принимают они за законы.

И что для них солнце, если не простой создатель теней?

И разве признание законов для них не есть лишь падение ниц, чтоб ползти по земле вдоль их теней?

Но вы, кто идет лицом к солнцу, – разве рисунки на брэнной земле останоят вас?

И вы, кто в дружбе с ветрами, – нужен ли вам флюгер вертлявый, чтоб указать ваш путь?

Какой закон человека свяжет вам руки, если вы сами, сбросив хомут свой, не тронули тюремные двери других?

Какой закон человека испугает вас, если, танцуя, вы не спотыкаетесь о коварные цепи других.

И кто осудит вас, если вы сорвете с себя одежды, но не бросите их на дороге другого?

Люди Орфалеса, вы можете заставить замолчать барабан и ослабить струны лиры, но кто может приказать жаворонку замолчать?

Ο Свободе

И оратор сказал: Скажи нам о Свободе. И он ответил так:

У городских ворот и у очагов ваших домов я видел, как вы простирались ниц, молясь на свою свободу, Точно так же рабы простираются перед

<p>υμνούν παρ' όλο που αυτός τους σκοτώνει.</p> <p>Αχ, μέσα στο άλσος του ναού και στη σκιά του κάστρου έχω δει τους πιο ελεύθερους από σας να φορούν την ελευθερία τους σα χαλινό και χειροπέδη.</p> <p>Και μέσα μου μάτωσε η καρδιά μου. γιατί μπορείτε να είστε ελεύθεροι μόνο όταν η επιθυμία για την αναζήτηση της ελευθερίας γίνεται βαρύ φορτίο για σας, και όταν πάψετε να μιλάτε για την ελευθερία σα σκοπό και σαν εκπλήρωση.</p> <p>Θα είστε αληθινά ελεύθεροι όταν οι μέρες σας δε θα είναι χωρίς φροντίδα ούτε οι νύχτες σας χωρίς ανάγκη και θλίψη,</p> <p>Αλλά μόνο όταν αυτά τα πράγματα περιζώνουν τη ζωή σας, κι ωστόσο εσείς υψώνεστε πάνω απ' αυτά γυμνοί και αδέσμευτοι.</p> <p>Αλλά πως θα υψωθείτε πάνω από τις μέρες και τις νύχτες σας, έκτος αν σπάσετε τις αλυσίδες σας που εσείς στη χαραυγή της νόησής σας δέσατε γύρω από τη μεσημεριάτικη ώρα σας;</p> <p>Στην πραγματικότητα, αυτό που ονομάζετε ελευθερία είναι η πιο δυνατή αλυσίδα σας, μ' όλο που οι κρίκοι της λαμποκοπούν στον ήλιο και θαμπώνουν τα μάτια σας.</p> <p>Και τι άλλο είναι εκτός από κομμάτια του ίδιου του εαυτού σας αυτό που θα θέλατε να πετάξετε για να ελευθερωθείτε;</p> <p>Αν θέλετε να καταργήσετε έναν άδικο νόμο, ο νόμος αυτός γράφτηκε με το δικό σας χέρι, πάνω στο δικό σας μέτωπο.</p> <p>Δεν μπορείτε να τον σβήσετε καίγοντας τα βιβλία των νόμων σας, ούτε ξεπλένοντας τα μέτωπα των δικαστών σας, ακόμα κι αν χύσετε όλη τη θάλασσα επάνω τους.</p> <p>Και αν θέλετε να εκθρονίσετε ένα Δεσπότη, φροντίστε πρώτα να καταστρέψετε το θρόνο του που είναι στημένος μέσα σας.</p>	<p>τιρανόμ и хвалят его, хотя он казнит их.</p> <p>И в роще у храма, и в тени цитадели я видел, как даже самые свободные из вас носят свободу свою, как хомут и наручные цепи.</p> <p>И сердце мое обливалось кровью, потому что вы можете быть свободными лишь тогда, когда желанье быть свободным всегда станет уже вашей привычкой и вы перестанете говорить о свободе как о вашей цели и высшем предназначении по каждому поводу.</p> <p>Вы будете точно свободны, но лишь тогда, когда ваши дни станут полны забот, а ваши ночи будут полны желаний и грусти,</p> <p>И когда, оплетенные ими, вы вырветесь, подниметесь над жизнью, хотя б обнаженные, но сбросившие все эти путы, – тогда вы свободны.</p> <p>Разве можете вы подняться над своими ночами и днями, не разорвав цепей, которыми вы уже опоясали свое будущее еще на рассвете вашего пониманья вещей?</p> <p>Ведь то, что вы зовете свободой, – это самая прочная из цепей, и ее звенья сверкают на солнце и ослепляют ваши глаза.</p> <p>И что, как не кусочки вашего Я, вы должны раздробить, чтобы стать свободным?</p> <p>Если есть несправедливый закон, который вам бы хотелось отменить, помните – этот закон был когда-то начертан вашей рукой на вашем собственном лбу.</p> <p>И вы не сотрете его, даже если сожжете свои книги законов, и не смоете его со лбов ваших судей, хоть выльете на них все ваше море.</p> <p>И если вы собираетесь лишиться власти тирана, посмотрите сперва, уничтожен ли трон его, возведенный в вашей душе.</p>
--	---

Γιατί πως μπορεί ένας τύραννος να κυβερνήσει τους ελεύθερους και τους περήφανους, αν δεν υπάρχει κάποια τυραννία μέσα στην ελευθερία τους και μια ντροπή μέσα στην περηφάνια τους;

Κι αν θέλετε να ελευθερωθείτε από μια φροντίδα και μια έγνοια, αυτή την έγνοια εσείς τη διαλέξατε πιο πολύ από όσο σας την επέβαλαν.

Κι αν θέλετε να διώξετε κάποιο φόβο, η έδρα αυτού του φόβου βρίσκεται στην καρδιά σας κι όχι στο χέρι εκείνου που φοβάστε.

Αλήθεια, όλα τα πράγματα κινούνται μέσα στο είναι σας πάντοτε μισοαγκαλιασμένα, εκείνο που επιθυμείτε μ' εκείνο που φοβάστε, εκείνο που μισείτε μ' εκείνο που αγαπάτε, εκείνο που αναζητάτε μ' εκείνο που αποφεύγετε.

Αυτά τα πράγματα κινούνται μέσα σας σα φώτα και σκιές, σα ζευγάρια αχώριστα.

Κι όταν η σκιά αδυνατίζει και χάνεται, το φως που παραμένει γίνεται σκιά σε κάποιο άλλο φως.

Κι έτσι η ελευθερία σας, όταν χάνει τα δεσμά της, γίνεται η ίδια ο δεσμός μιας πιο μεγάλης ελευθερίας.

Για το Λογικό και το Πάθος

Και τότε η ιέρεια μίλησε πάλι και είπε: Μίλησέ μας για το Λογικό και το Πάθος.

Κι εκείνος αποκρίθηκε λέγοντας:

Η ψυχή σας είναι πολλές φορές πεδίο μάχης, όπου το λογικό σας και η κρίση σας κάνουν πόλεμο ενάντια στο πάθος και την όρεξή σας.

Μακάρι να μπορούσα να γίνω ειρηνοποιός

Ведь тиран может властвовать над свободными и гордыми, если только внутри их свободы есть тирания и внутри их гордости прячется стыд.

И если вы хотите сбросить с себя какую-то заботу, значит, эта забота была выбрана вами самими, а не возложена кем-то на вас.

И если вам хочется рассеять свой страх, помните, гнездо этого страха лежит в вашем сердце, а не в руке того, кого вы боитесь.

Поистине все движется внутри вас в постоянном полуобъятии: то, чего вы желаете, и то, чего вы боитесь, отвратительное и почитаемое, то, к чему стремитесь и то, чего хотели бы вы избежать.

Все эти вещи движутся внутри вас как светлые пятна и тени, переплетенные парами вместе.

И когда одна тень рассеивается, сливаясь со светлым пятном, и исчезает, то что остается, становится тенью для другого, более яркого света.

Также и ваша свобода, вырвавшись из кандалов, она превращается в цепи для еще большей свободы.

Ο Рассудке и Страсти

И жрица из храма заговорила снова, сказав: Скажи нам ο Рассудке и Страсти.

И он ответил и сказал так:

Ваша душа – часто поле сражения, где ваши рассудок и разум воюют с желанием и страстью.

Если бы я мог стать миротворцем в вашей

<p>στην ψυχή σας, και να μετατρέψω τη διχόνοια και τον ανταγωνισμό των στοιχείων σας σε ενότητα και αρμονία.</p> <p>Αλλά πως μπορεί να γίνει αυτό, αν κι εσείς οι ίδιοι δε γίνετε ειρηνοποιοί, κι ακόμα, οι εραστές όλων των στοιχείων σας;</p> <p>Το λογικό σας και το πάθος σας είναι το πηδάλιο και τα πανιά της θαλασσοπόρας ψυχής σας.</p> <p>Αν τα πανιά σας ή το πηδάλιο σας σπάσει, το καράβι σας θα χορεύει ή θα παρασύρεται από τα κύματα, ή θα σταθεί ακίνητο στη μέση της θάλασσας.</p> <p>Γιατί το λογικό, όταν κυβέρνα μόνο, είναι μια δύναμη που φυλακίζει. και το πάθος, αφύλαχτο, είναι μια φλόγα που καίει μέχρι την αυτοκαταστροφή.</p> <p>Για τούτο, αφήστε την ψυχή σας να ανυψώνει το λογικό σας μέχρι τα ύψη του πάθους, για να μπορεί να τραγουδά.</p> <p>Κι αφήστε την να κατευθύνει το πάθος σας με το λογικό, για να μπορεί το πάθος σας να ζει μέσα από την καθημερινή ανάστασή του, και σαν το φοίνικα να ξαναγεννιέται από τις στάχτες του.</p> <p>Θα 'θελα να βλέπατε την κρίση και την επιθυμία σας όπως θα βλέπατε δυο αγαπημένους φιλοξενούμενους στο σπίτι σας.</p> <p>Σίγουρα δε θα τιμούσατε τον ένα καλεσμένο περισσότερο από τον άλλο. γιατί αυτός που προσέχει περισσότερο τον ένα, χάνει την αγάπη και την πίστη και των δυο.</p> <p>Ανάμεσα στους λόφους, όταν κάθεστε στη δροσερή σκιά των ασημόφυλλων λευκών, και χαίρεστε την ειρήνη και τη γαλήνη των μακρινών αγρών και των λιβαδιών – αφήνετε τότε την καρδιά σας να πει με τη σιωπή, «Ο Θεός αναπαύεται στο λογικό.»</p> <p>Κι όταν έρχεται η καταιγίδα, και οι τρομεροί άνεμοι ταραάζουν το δάσος, κι ο κεραυνός κι η αστραπή φανερώνουν το μεγαλείο του</p>	<p>душе, я бы превратил разлад и борьбу этих стихий в единство мелодии.</p> <p>Но как я смогу это сделать, если вы сами не хотите тоже быть миротворцами, не хотите стать любовниками каждой из этих ваших стихий?</p> <p>Ваш рассудок и ваша страсть – это руль и парус фрегата вашей души.</p> <p>И если парус ваши иль руль будут сломаны, ваш фрегат может только метаться бесцельно, иль дрейфовать, иль застыть посередине огромного моря.</p> <p>Потому, что рассудок, если правит один, – это сила, но имеющая четкий предел, а страсть, если не управляема, – это пламя, что сжигает дотла.</p> <p>Поэтому позвольте вашей душе поднять ваш рассудок до высот страсти, чтоб он мог запеть;</p> <p>И пусть рассудок направляет вашу страсть разумно, чтоб страсть могла воскрешаться изо дня в день и вставать, как феникс, из собственного пепла.</p> <p>Мне бы хотелось, чтобы вы взглянули на ваши суждения и ваши желания как на двух гостей дорогих, сидящих за вашим столом.</p> <p>Вы ведь не будете делать одного из гостей выше другого, потому что тот, кто заботится больше об одном из гостей, теряет любовь и уважение обоих.</p> <p>Среди холмов, когда вы сидите в прохладной тени белых тополей, внимая спокойствию и безмятежности дальних полей и лугов, – пусть ваше сердце скажет молчаливо: «Бог покоится в рассудке».</p> <p>И когда приходит буря, и дикие ветры сотрясают лес, и гром и молнии провозглашают величие неба – тогда пусть</p>
--	---

ουρανού, - τότε αφήνετε την καρδιά σας να πει με δέος,

«Ο Θεός κινείται με το πάθος».

Κι αφού είστε κι εσείς μια ανάσα στη σφαίρα του Θεού, κι ένα φύλλο στο δάσος του Θεού, κι εσείς θα 'πρεπε να αναπαύεστε στο λογικό και να κινείστε με το πάθος.

Για τον Πόνο

Και μια γυναίκα μίλησε και είπε,
Μίλησέ μας για τον Πόνο.

Κι εκείνος αποκρίθηκε:

Ο πόνος σας είναι το σπάσιμο του όστρακου που περικλείει τη γνώση σας.

Όπως το τσόφλι του καρπού πρέπει να σπάσει, για να βγει η καρδιά του στο φως του ήλιου, έτσι κι εσείς πρέπει να γνωρίσετε τον πόνο.

Κι αν μπορούσατε να κρατάτε στην καρδιά σας το θαυμασμό για τα καθημερινά θαύματα της ζωής σας, ο πόνος δε θα σας φαινόταν λιγότερο θαυμαστός από τη χαρά σας.

Και θα δεχόσαστε τις εποχές της καρδιάς σας, όπως δέχεστε από πάντα τις εποχές που περνούν πάνω από τα χωράφια σας.

Και θα παρατηρούσατε με ηρεμία τους χειμώνες της θλίψης σας.

Πολλούς από τους πόνους σας τους διαλέγετε μονάχοι.

Είναι το πικρό φάρμακο που μ' αυτό ο γιατρός που είναι μέσα σας θεραπεύει τον άρρωστο εαυτό σας.

Γι' αυτό, να εμπιστευέστε το γιατρό, και να πίνετε το φάρμακό του, σιωπηλά και ήρεμα.

Γιατί το χέρι του, αν και βαρύ και σκληρό,

ваше сердце воскликнет в благоговейном трепете:

«Бог обретает движение в страсти».

И так как вы – только дыхание божественных сфер и только лист в лесу Бога, вы тоже должны покоиться в рассудке и обрести движение в страсти.

Ο Боли

Тогда заговорила женщина, сказав:
Расскажи нам о Боли.

И он ответил так:

Ваша боль от того, что ломается оболочка, скрывающая вас от пониманья вещей.

Чтобы сердце плода могло предстать перед солнцем, его твердая косточка должна расколоться, вот так же и вы должны узнать боль.

И если бы сердце ваше не переставало изумляться чудесам, которые жизнь приносит вам каждый день, ваша боль казалась бы вам не менее длинной, чем радость;

И вы бы смирились со сменой времен года вашего сердца, подобно тому как принимаете смену сезонов, проходящих через ваши поля.

И наблюдали бы с безмятежностью за зимами ваших печалей.

Значительную часть вашей боли вы выбрали сами.

Это горькое снадобье, которым врач внутри вас лечит заболевшую часть вашего Я.

Поэтому доверьтесь врачу и пейте его лекарство, молча, безропотно:

Потому что, как ни тяжела и жестока рука -

οδηγείται από το τρυφερό χέρι του Αόρατου,

Και η κούπα που σας δίνει, μ' όλο που καίει τα χείλη σας, είναι φτιαγμένη από τον πηλό που ο μεγάλος Αγγειοπλάστης μούσκεψε με τα δικά του άγια δάκρυα.

Για την Αυτογνωσία

Και κάποιος άντρας είπε,
Μίλησέ μας για την Αυτογνωσία.

Κι εκείνος απάντησε λέγοντας:

Οι καρδιές σας γνωρίζουν σιωπηλά τα μυστικά των ημερών και των νυχτών.

Αλλά τ' αφτιά σας διψούν για τον ήχο της γνώσης της καρδιάς σας.

Θέλετε να γνωρίσετε με λόγια αυτό που γνωρίζετε από πάντα στη σκέψη.

Θέλετε ν' αγγίξετε με τα δάχτυλά σας το γυμνό σώμα των ονείρων σας.

Και είναι καλό που το θέλετε.

Το κρυφό πηγάδι της ψυχής σας πρέπει να αναβλύσει και να τρέξει κελαρύζοντας προς τη θάλασσα.

Και ο θησαυρός του άπειρου βάθους σας πρέπει να αποκαλυφτεί στα μάτια σας.

Δεν πρέπει όμως να υπάρχουν ζυγαριές για να ζυγίζουν τον άγνωστο θησαυρό σας. και μη μετράτε τα βάθη της γνώσης σας με το βυθομετρικό κοντάρι ή το σχοινί.

Γιατί ο εαυτός είναι μια θάλασσα απεριόριστη και άμετρη·

Μη λέτε, «Βρήκα την αλήθεια», αλλά να λέτε, «Βρήκα μιαν αλήθεια».

Μη λέτε, «Βρήκα το μονοπάτι της ψυχής», αλλά να λέτε, «Συνάντησα την ψυχή που περπατούσε στο μονοπάτι μου».

она управляется бережной рукой Невидимого,

И чаша, что он вам поднес, хотя и жжет ваши губы, сделана Гончаром из глины, смоченной Его собственными святыми слезами.

Ο Познании Себя

И спросил мужчина:
Скажи нам о Познании Себя.

И он ответил так:

Ваши сердца знают, но молчат, о секретах дней и ночей.

Но уши ваши жаждут услышать о том, что знает сердце.

И вы услышите в словах то, что вы всегда знали в мыслях.

И вы дотронетесь пальцами до нагого тела ваших мечтаний.

Так это и должно быть.

Ведь скрытый родник вашей души должен подняться и побежать, журча, к морю;

И сокровище ваших бесконечных глубин должно открыться вашим глазам.

Но пусть не будет весов, чтобы взвешивать это сокровище, которое вам неизвестно; И не стремитесь измерить глубину познания себя при помощи мерной рулетки,

Потому что Я – это море, которое не имеет границ и которое невозможно измерить.

Не говорите: «Я нашел правду», а скажите: «Я нашел крупицу правды».

Не говорите: «Я нашел дорогу, которой идет душа», а скажите: «Я встретил душу, идущую моей дорогой».

<p>Γιατί η ψυχή περπατά πάνω σ' όλα τα μονοπάτια.</p> <p>Η ψυχή δεν περπατά πάνω σε μια γραμμή, ούτε μεγαλώνει σαν καλάμι.</p> <p>Η ψυχή ξεδιπλώνεται, όπως ο λωτός με τα αναρίθμητα πέταλα.</p> <p>Για τη Διδαχή</p> <p>Τότε, ένας δάσκαλος είπε, Μίλησέ μας για τη Διδαχή.</p> <p>Κι εκείνος είπε:</p> <p>Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί ν' αποκαλύψει σε σας τίποτε άλλο έκτος από εκείνο που βρίσκεται κιόλας μισοξύπνιο στη χαραυγή της γνώσης σας.</p> <p>Ο δάσκαλος που περιδιαβάζει στη σκιά του ναού, ανάμεσα στους μαθητές του, δε δίνει από τη σοφία του αλλά μάλλον από την πίστη και την αγάπη του.</p> <p>Αν είναι πραγματικά σοφός, δε σας προσκαλεί να μπειτε στο σπίτι της σοφίας του, αλλά μάλλον σας οδηγεί στο κατώφλι του δικού σας νου.</p> <p>Ο αστρονόμος μπορεί να σας μιλήσει για τη γνώση του που έχει για το διάστημα, αλλά δεν μπορεί να σας δώσει τη γνώση του.</p> <p>Ο μουσικός μπορεί να σας τραγουδήσει για το ρυθμό που υπάρχει σε ολόκληρο το διάστημα, αλλά δεν μπορεί να σας δώσει το αφτί που συλλαμβάνει το ρυθμό, ούτε τη φωνή που τον αντιλαλεί.</p> <p>Κι εκείνος που είναι έμπειρος στην επιστήμη των αριθμών, μπορεί να σας πει για τα μέτρα και τα σταθμά, αλλά δεν μπορεί να σας οδηγήσει στην περιοχή τους.</p> <p>Γιατί το δράμα ενός ανθρώπου δεν μπορεί να δανείσει τα φτερά του στον άλλο άνθρωπο.</p> <p>Και όπως καθένας από σας στέκεται μόνος στη</p>	<p>Потому что душа идет всеми дорогами.</p> <p>Потому что душа не идет по прямой и не растет, как тростник.</p> <p>Потому что душа, как цветок лотоса, открывает свои лепестки один за другим и число их нельзя сосчитать.</p> <p>Об Учении</p> <p>Тогда сказал учитель: Расскажи нам об Учении.</p> <p>И он сказал так:</p> <p>Ни один человек не покажет вам больше, чем то, что лежит в полусне рассвета вашего знания.</p> <p>И учитель, прохаживающийся в тени храма в окружении учеников, дарит им не мудрость свою, а только веру и способность любить.</p> <p>Если он действительно мудр, он не пригласит вас в дом своей мудрости, а лишь подведет вас к порогу вашего собственного ума.</p> <p>Астроном может рассказать вам о своем понимании пространства, но он не может дать вам своего пониманья.</p> <p>Музыкант может петь вам о ритме, который нас окружает везде, но он не может дать вам слух, чтоб уловить этот ритм, или голос, чтобы его повторить.</p> <p>И тот, кто сведущ в науке о числах, может рассказать вам о мире мер и весов, но он не может провести вас туда.</p> <p>Потому что прозрение одного человека не простирает крылья свои на другого.</p> <p>И каждый из вас стоит в одиночку пред</p>
---	--

γνώση του Θεού, έτσι πρέπει καθένας από σας να είναι μόνος στη δική του γνώση για το Θεό και στη δική του κατανόηση της γης.

Για τη Φιλία

Κι ένας νέος είπε,
Μίλησέ μας για τη Φιλία.

Κι εκείνος αποκρίθηκε λέγοντας:

Ο φίλος σας είναι η εκπλήρωση των αναγκών σας.

Είναι το χωράφι σας που εσείς σπέρνετε με αγάπη και θερίζετε μ' ευγνωμοσύνη.

Και είναι το τραπέζι σας και το παραγώνι σας.

Γιατί πηγαίνετε στο φίλο με την πείνα σας, και τον αναζητάτε για τη γαλήνη σας.

Όταν ο φίλος σας εκφράζει τις σκέψεις του, δε φοβάστε το όχι στη δική σας σκέψη, ούτε αποσιωπάτε το ναι.

Και όταν εκείνος είναι σιωπηλός, η καρδιά σας δεν παύει για ν' ακούσει την καρδιά του.

Γιατί στη φιλία, όλες οι σκέψεις, όλες οι επιθυμίες, όλες οι προσδοκίες γεννιούνται και μοιράζονται χωρίς λέξεις, με χαρά που είναι άφωνη.

Όταν χωρίζεσαι από το φίλο σου, δε λυπάσαι.

Γιατί αυτό που αγαπάς πιο πολύ σ' αυτόν μπορεί να είναι πιο φανερό στην απουσία του, όπως ο ορειβάτης βλέπει πιο καθαρά το βουνό από την πεδιάδα.

Και μη βάζετε κανένα σκοπό στη φιλία εκτός από το βάθαιμα του πνεύματος.

Γιατί η αγάπη που γυρεύει κάτι άλλο εκτός από την αποκάλυψη του δικού της μυστηρίου δεν είναι αγάπη παρά ένα δίχτυ που ρίχνεται στη θάλασσα και μόνο το ανώφελο θα πιάσει.

Και δίνετε το καλύτερο εαυτό σας στο φίλο

Богом, так каждый из вас должен быть одинок и в своем знании Бога и пониманье Земли.

Ο Дружба

А потом вышел юноша и попросил:
Скажи нам о Дружбе.

И он ответил так:

Ваш друг – это ваши удовлетворенные нужды.

Он – ваше поле, которое вы засеваете любовью и пожинаете благодарностью.

И он – ваши стол и очаг.

Вы приходите к нему голодный для того, чтоб насытиться покоем.

Когда ваш друг открывает вам свои мысли, не бойтесь говорить ему «нет» лишь про себя и не отказывайте ему в «да».

И когда он молчит, пусть ваше сердце не перестанет слушать сердце его,

Потому что, если есть дружба, все мысли, все желания и все надежды рождаются и разделяются с радостью, которой не нужно признание и не нужны слова.

Но не горюйте, когда вы расстаетесь с другом своим,

Ведь то главное, что вы любите в нем, может быть виднее в разлуке, как путешественнику гора видится лучше с равнины.

И пусть не будет в вашей дружбе целей других – только углубление духа.

Потому что любовь, которая ищет не только открытия собственной тайны, – это уже не любовь, а лишь сеть, брошенная наугад, чтоб поймать, что попадется.

И пусть все лучшее в вас будет для друга.

<p>σας.</p> <p>Αφού θα γνωρίσει την άμπωτη του κυμάτου σας, δώστε του να γνωρίσει και την παλίρροιά του.</p> <p>Είναι ο φίλος σας κάτι που θα 'πρεπε να γυρεύετε όταν έχετε ώρες που θέλετε να σκοτώσετε;</p> <p>Καλύτερα να γυρεύετε το φίλο σας πάντα όταν έχετε ώρες να ζήσετε.</p> <p>Γιατί έργο του φίλου είναι να εκπληρώσει τις ανάγκες σας, αλλά όχι να γεμίσει το κενό σας.</p> <p>Και μέσα στη γλύκα της φιλίας κάνετε να υπάρχει γέλιο, και μοίρασμα χαράς.</p> <p>Γιατί στις δροσοστάλες των μικρών πραγμάτων η καρδιά βρίσκει την καινούργια αυγή της και ξαναανιώνει.</p> <p>Για την Ομιλία</p> <p>Και τότε κάποιος λόγιος είπε, πες μας για την Ομιλία.</p> <p>Κι εκείνος αποκρίθηκε λέγοντας:</p> <p>Μιλάτε όταν παύετε να βρίσκεστε σε ειρήνη με τη σκέψη σας·</p> <p>Κι όταν δεν μπορείτε άλλο πια να μείνετε στη μοναχικότητα της καρδιάς σας, τότε ζείτε στα χείλη σας, και ο ήχος είναι μια διασκέδαση κι ένα σκότωμα του καιρού.</p> <p>Και στην ομιλία σας τις περισσότερες φορές μισοδολοφονείται η σκέψη.</p> <p>Γιατί η σκέψη είναι ένα πουλί του διαστήματος, και μέσα στο κλουβί των λέξεων μπορεί βέβαια να ξεδιπλώσει τα φτερά του, αλλά δεν μπορεί να πετάξει.</p> <p>Υπάρχουν ανάμεσά σας εκείνοι που αναζητούν τον ομιλητικό επειδή φοβούνται να μείνουν μόνοι.</p> <p>Η σιωπή της μοναξιάς φανερώνει στα μάτια</p>	<p>Раз уж он должен знать ваши отливы, пусть он знает и ваши приливы.</p> <p>Потому что зачем вам нужен друг, если вы ищете его, только чтоб скоротать свое время?</p> <p>Ищите встречи с другом всегда, когда у вас есть время Жить.</p> <p>Ведь друг существует, чтобы удовлетворить вашу нужду, а не заполнить в вас пустоту.</p> <p>И в сладости дружбы пусть будут смех и разделенные радости.</p> <p>Потому что сердце находит утро свое и набирает сил как раз в росе малых вещей.</p> <p>Ο Разговоре</p> <p>И тогда ученый человек сказал: Скажи нам ο Разговоре.</p> <p>И он ответил, говоря так:</p> <p>Вы разговариваете, когда перестаете быть в мире с вашими мыслями;</p> <p>И когда вы больше не можете жить в одиночестве вашего сердца, вы живете губами, а звук становится лишь развлечением.</p> <p>И во многом из того, что вы говорите, мысль наполовину убита.</p> <p>Потому что мысль – это птица открытых пространств, которая в клетке из слов может расправить крылья, но не может летать.</p> <p>Если среди вас такие, кто ищет разговорчивого из страха остаться наедине с собой.</p> <p>Молчание одиночества обнажает глаза их</p>
---	--

<p>τους τους γυμνούς εαυτούς τους και γι' αυτό προτιμούν να δραπετέψουν.</p> <p>Και υπάρχουν εκείνοι που μιλούν, και χωρίς γνώση η προηγούμενη σκέψη, φανερώνουν μια αλήθεια που κι οι ίδιοι δεν καταλαβαίνουν.</p> <p>Και υπάρχουν εκείνοι που έχουν την αλήθεια μέσα τους, αλλά δεν την εκφράζουν με λέξεις. Στα στήθη αυτών των ανθρώπων κατοικεί το πνεύμα μέσα στη ρυθμική σιωπή.</p> <p>Όταν συναντάτε το φίλο σας στο δρόμο ή στην αγορά, αφήστε το πνεύμα που είναι μέσα σας να κινήσει τα χείλη σας και να κατευθύνει τη γλώσσα σας. Αφήστε τη φωνή που είναι μέσα στη φωνή σας να μιλήσει στο αφτί του αφτιού του.</p> <p>Γιατί η ψυχή του θα κρατήσει την αλήθεια της καρδιάς σας, ακριβώς όπως η γλώσσα θυμάται τη γεύση του κρασιού. Κι όταν το χρώμα έχει ξεχαστεί κι η κούπα δεν υπάρχει πια.</p>	<p>собственного Я, и им хочется бежать от себя.</p> <p>И есть те, кто в разговоре неосознанно открывают правду, которую сами не понимают.</p> <p>И есть те, у кого правда в них самих, но они не говорят о ней словами. И в груди вот таких дух живет в ритмичном молчании.</p> <p>Когда ты встретишь друга на дороге или на базаре, пусть дух, что живет в тебе, движет твоими губами и управляет твоим языком.</p> <p>И пусть голос твоего голоса говорит уху его уха.</p> <p>Потому что его душа будет хранить правду твоего сердца, как хранится вкус вина, когда цвет его забыт и сосуда уже нет больше.</p>
<p>Για το Χρόνο</p> <p>Κι ένας αστρονόμος είπε, Δάσκαλε, τι έχεις να πεις για το Χρόνο;</p> <p>Κι εκείνος αποκρίθηκε:</p> <p>Θα θέλατε να μετρήσετε το χρόνο που είναι χωρίς μέτρα και άμετρος.</p> <p>Θα θέλατε να προσαρμόσετε τη διαγωγή σας, ακόμα και να κατευθύνετε την πορεία της ψυχής σας, σύμφωνα με τις ώρες και τις εποχές.</p> <p>Θα θέλατε να κάνετε το χρόνο ένα ποταμάκι για να καθίσετε στην όχθη του και να παρακολουθείτε το κύλισμά του.</p> <p>Ωστόσο, το άχρονο που είναι μέσα σας έχει επίγνωση του άχρονου της ζωής,</p> <p>Και ξέρει ότι το χθες δεν είναι τίποτα περισσότερο από την ανάμνηση του σήμερα, και το αύριο, το όνειρο του σήμερα.</p> <p>Κι ότι αυτό που τραγουδά και διαλογίζεται</p>	<p>О Времени</p> <p>И астроном сказал: Учитель, а Время – что это?</p> <p>И он ответил так:</p> <p>Вы хотели бы измерить необъятное и неизмеримое время.</p> <p>Вы хотели бы приспособить себя и даже направить дух свой по пути, соответствующему часам и сезонам.</p> <p>Из времени вы хотели бы сделать ручей, на чьем берегу вы сидели бы, глядя, как время течет.</p> <p>И все же непреходящее в вас понимает, что жизнь неподвластна течению времен,</p> <p>И знает, что вчера – это всего лишь память сегодня, а завтра – это лишь мечта сегодня.</p> <p>И то, что поет в вас и созерцает, – все еще</p>

μέσα σας κατοικεί ακόμα μέσα στα όρια της πρώτης εκείνης στιγμής που διασκόρπισε τα αστέρια στο διάστημα.

Ποιός ανάμεσά σας δε νιώθει ότι η δύναμή του ν' άγαπα είναι απεριόριστη;

Αλλά και ποιός, ωστόσο, δεν αισθάνεται ότι αυτή η ίδια η αγάπη, αν και απεριόριστη, είναι αιχμαλωτισμένη μέσα στο κέντρο της ύπαρξής του, και δεν πετά από σκέψη αγάπης σε άλλη σκέψη αγάπης, ούτε από πράξεις αγάπης σε άλλες πράξεις αγάπης;

Και μήπως δεν είναι ο Χρόνος όπως είναι η αγάπη, αδιαίρετος και χωρίς ρυθμό;

Αλλά αν στη σκέψη σας έχετε ανάγκη να μετράτε το χρόνο σε εποχές, κάνετε κάθε εποχή να περιλαμβάνει όλες τις άλλες εποχές,

Και κάνετε το σήμερα να αγκαλιάζει το παρελθόν με την ανάμνηση και το μέλλον με τη λαχτάρα.

Για το Καλό και το Κακό

Κι ένας από τους γέροντες της πόλης είπε, Μίλησέ μας για το Καλό και το Κακό.

Κι εκείνος αποκρίθηκε:

Μπορώ να μιλήσω για το καλό που είναι μέσα σας, αλλά όχι για το κακό.

Γιατί, τι άλλο είναι το κακό έκτος από το καλό το βασανισμένο από την πείνα του και τη δίψα του;

Στ' αλήθεια, όταν το καλό πεινάει, αναζητά την τροφή του ακόμα και στις σκοτεινές σπηλιές, και όταν διψά, πίνει ακόμα και από τα στάσιμα νερά.

Είστε καλοί όταν είστε ένα με τον εαυτό σας.

Κι ωστόσο, όταν δεν είστε ένα με τον εαυτό σας δεν είστε κακοί.

Γιατί το διαιρεμένο σπίτι δεν είναι φωλιά κλεφτών είναι μόνο ένα διαιρεμένο σπίτι.

живет в границах той первой секунды, которая разбросала звезды в пространстве.

Кто из вас не чувствует, что его сила любить не имеет границ?

И все же кто не чувствует, что та же любовь, столь безграничная, заключена внутри лишь его самого и не движется от одной любовной мысли к другой или от одного любовного действия к другому?

И разве само время не то же, что и любовь, – неделимо и безгранично?

Но коль в ваших мыслях вы должны мерить время сезонами, пусть ваш каждый сезон охватывает все другие сезоны.

И пусть сегодня обнимет свое прошлое, укутав его памятью и будущее страстным желанием его.

О Добре и Зле

И один старейший города сказал: Скажи нам о Добре и Зле.

И он ответил:

О хорошем в вас я могу говорить, а не о зле.

Ведь что есть зло, если не добро, измученное собственным голодом и жаждой?

Поистине, когда добро голодно, оно ищет пищу даже в темных пещерах, и когда оно жаждет – оно пьет даже мертвые воды.

Вы добры, когда вы едины сами с собой.

Но и когда вы разъединены, вы не зло.

Потому что и дом, где нет согласия, – еще не гнездо воров, это просто дом, где нет

<p>Κι ένα καράβι χωρίς πηδάλιο μπορεί να περιπλανιέται άσκοπα ανάμεσα σε επικίνδυνα ξερονήσια κι ωστόσο να μη βουλιάξει στο βυθό.</p> <p>Είστε καλοί όταν προσπαθείτε να δώσετε από τον εαυτό σας. Κι ωστόσο δεν είστε κακοί όταν γυρεύετε όφελος για τον εαυτό σας. Γιατί όταν προσπαθείτε για όφελος είστε σαν τη ρίζα που προσκολλιέται στη γη και βυζαίνει στο στήθος της.</p> <p>Και βέβαια ο καρπός δεν μπορεί να πει στη ρίζα, «Να είσαι σαν εμένα, ώριμη και γεμάτη, και πάντα να δίνεις από την αφθονία σου».</p> <p>Γιατί, για τον καρπό το δόσιμο είναι ανάγκη, όπως ανάγκη είναι για τη ρίζα η απολαβή.</p> <p>Είστε καλοί όταν είστε ολότελα ξύπνιοι στο λόγο σας.</p> <p>Κι ωστόσο δεν είστε κακοί όταν κοιμάστε, ενώ η γλώσσα σας πάλλεται χωρίς σκοπό.</p> <p>Και ίσως, ακόμα και μια ασυνάρτητη ομιλία μπορεί να δυναμώσει μια αδύνατη γλώσσα.</p> <p>Είστε καλοί όταν περπατάτε προς το σκοπό σας σταθερά και με τολμηρά βήματα.</p> <p>Κι ωστόσο δεν είστε κακοί όταν προχωρείτε προς τα εκεί κουτσαίνοντας.</p> <p>Ακόμα και κείνοι που κουτσαίνουν δεν πηγαίνουν προς τα πίσω.</p> <p>Αλλά εσείς που είστε δυνατοί και γρήγοροι, προσέξτε να μη κουτσαίνετε μπροστά στον κουτσό, νομίζοντας ότι αυτό είναι καλοσύνη.</p> <p>Είστε καλοί με αναρίθμητους τρόπους, και δεν είστε κακοί όταν δεν είστε καλοί,</p> <p>Μόνο που χασομεράτε και τεμπελιάζετε.</p>	<p>согласия.</p> <p>И корабль без руля может плавать без цели между опасными островами и все же не уйти на дно.</p> <p>Вы добры, когда заставляете себя дарить.</p> <p>Но и когда вы хотите получить для себя – вы не зло. Потому что, когда вы стараетесь приобрести, вы просто корень, который прильнув к грудям земли, сосет их молоко.</p> <p>Конечно, плод не может сказать корню: «Будь как я, зрелым и всегда раздающим свое изобилие».</p> <p>Потому что для плода отдавать есть его назначение, так же как получать – предназначение корня.</p> <p>Вы – носитель добра, когда вы говорите, все ваши чувства не спят, отражаясь в словах.</p> <p>Но вы не носитель зла, даже когда ваш язык бормочет что-то без цели, в то время, как Я ваше спит.</p> <p>Ведь даже и бормотание может усилить слабый язык.</p> <p>Вы – носитель добра, когда вы идете к цели своей твердо и шаги ваши смелы.</p> <p>Но вы не носитель зла, и когда идете хромя.</p> <p>Даже тот, кто идет хромя, идет тоже вперед.</p> <p>Но вы, кто силен и скор, смотрите, чтоб не хромать перед настоящим хромым, думая, что этим вы делаете доброе дело.</p> <p>Вы хороши в бесчисленных добрых делах, но вы не несете зла, и когда не делаете добра,</p> <p>Вы просто теряете даром время и медлите.</p>
--	--

Είναι κρίμα που τα ελάφια δεν μπορούν να διδάξουν στις χελώνες τη γρηγοράδα.

Η καλοσύνη σας βρίσκεται στη λαχτάρα σας για το μεγάλο εαυτό σας: και η λαχτάρα αυτή βρίσκεται μέσα σε όλους σας.

Αλλά σε μερικούς από σας, η λαχτάρα αυτή είναι σα χείμαρρος που τρέχει ορμητικά προς τη θάλασσα, κουβαλώντας μαζί του τα μυστικά των λοφοπλαγιών και τα τραγούδια του δάσους.

Ενώ σε άλλους είναι σαν επίπεδο ρεύμα που χάνεται στις στροφές και τις γωνίες κι αργοπορεί ώσπου να φτάσει στην ακτή.

Αλλά δεν πρέπει αυτός που λαχτάρα πολύ να λέει σ' εκείνον που λαχταρά λίγο, «Γιατί είσαι αργός και σταματάς;»

Γιατί ο πραγματικά καλός δε ρωτάει τον γυμνό, «Που είναι τα ρούχα σου;» ούτε τον άστεγο, «Τι έπαθε το σπίτι σου;»

Για την Προσευχή.

Μετά, μια ιέρεια είπε, Μίλησέ μας για την Προσευχή.

Κι εκείνος αποκρίθηκε λέγοντας:

Προσεύχεστε στη λύπη σας και στην ανάγκη σας. μακάρι να μπορούσατε να προσεύχεστε και στην πληρότητα της χαράς σας και στις μέρες της αφθονίας σας.

Γιατί, τι άλλο είναι η προσευχή έκτος από επέκταση του εαυτού σας στο ζωντανό αιθέρα;

Κι αν σας φέρνει παρηγοριά να ξεχύνετε το σκοτάδι σας στο διάστημα, θα σας έφερνε επίσης χαρά αν ξεχύνατε στο διάστημα το γλυκοχάραμα της καρδιάς σας.

Κι αν δεν μπορείτε παρά να κλαίτε όταν η ψυχή σας σας καλεί στην προσευχή, θα 'πρεπε αυτή να σας κεντρίζει ξανά και ξανά, με το

Жаль, что олени не могут учить быстроте черепах.

В вашем стремлении сделать свое Я огромным лежит ваша доброта, и это стремление есть в каждом из вас.

Но в некоторых это стремление сильно как поток, мощно несущийся к морю, увлекающий за собой секреты склонов холмов и песни лесов.

А в других то же стремление – лишь тихий ручей, теряющийся в собственных петлях и изгибах и не достигающий моря.

Но пусть тот, кто ретив, не скажет тому, кто спокоен: «Почему ты медлишь и останавливаешься?»

Потому что настоящий носитель добра не спросит у голого: «Где твоё платье?» – или у бездомного: «Что с домом твоим случилось?»

Ο Μοιτβε

Тогда жрица сказала: Скажи нам о Моιτβε.

И он ответил так:

Вы молитесь, когда у вас нужда или горе, а ведь могли бы молиться также в дни ваших радостей и в дни изобилия.

Ведь что есть молитва, если не продолжение вашего Я, живущее в небесном пространстве?

И если вам становится лучше, когда вы изливаете свою тьму в это пространство, вам будет приятно излить туда и зарю своего сердца.

И если, когда ваша душа зовет вас на молитву, вы можете лишь рыдать, она должна пробудить вас к этому снова и

<p>κλάμα, ώσπου να φτάσετε στο γέλιο.</p> <p>Όταν προσεύχεστε, υψώνεστε και συναντάτε στον αέρα εκείνους που προσεύχονται την ίδια εκείνη ώρα, και τους οποίους δεν μπορείτε να συναντήσετε παρά μόνο στην προσευχή.</p> <p>Γι' αυτό, η επίσκεψή σας σ' αυτό τον αόρατο ναό ας μη γίνεται για άλλο σκοπό εκτός από την έκσταση και τη γλυκειά επικοινωνία.</p> <p>Γιατί, αν μπείτε στο ναό αυτό μόνο με το σκοπό να ζητήσετε, δε θα λάβετε:</p> <p>Κι αν μπείτε σ' αυτόν μόνο για να ταπεινώσετε τον εαυτό σας, δε θα ανυψωθείτε:</p> <p>Και ακόμα, κι αν μπείτε σ' αυτόν για να παρακαλέσετε για το καλό των άλλων, δεν θα εισακουστείτε.</p> <p>Είναι αρκετό να μπείτε μόνο στον αόρατο ναό.</p> <p>Δεν μπορώ να σας διδάξω πως να προσεύχεστε με λόγια.</p> <p>Ο Θεός δεν ακούει τα λόγια σας εκτός εαν αυτός ο ίδιος εκφράζεται με τα χείλη σας.</p> <p>Και δεν μπορώ να σας διδάξω την προσευχή των θαλασσών και των δασών και των βουνών.</p> <p>Αλλά εσείς που είστε γεννημένοι από τα βουνά και τα δάση και τις θάλασσες, μπορείτε να βρείτε την προσευχή σας στην καρδιά σας,</p> <p>Και αν μόνο τ' αφουγκραστείτε μέσα στην ησυχία της νύχτας, θα τα ακούσετε να λένε με τη σιωπή τους:</p> <p>«Θεέ μας, που είσαι ο φτερωτός εαυτός μας, είναι η θέλησή σου μέσα μας που θέλει.</p> <p>Είναι ο πόθος σου μέσα μας που ποθεί.</p> <p>Είναι η ορμή σου μέσα μας που μετατρέπει τις νύχτες μας, που είναι δικές σου, σε μέρες, που κι αυτές είναι δικές σου.</p>	<p>σнова, пока рыдания ваши не перейдут в смех.</p> <p>Когда вы молитесь, вы поднимаетесь ввысь, чтобы встретиться с теми, кто тоже молится в этот час и кого без молитвы вы никогда бы не встретили.</p> <p>Поэтому пусть ваш визит в этот невидимый храм будет только лишь для восторга и радости встречи.</p> <p>Потому что, если вы вошли в храм, лишь чтоб просить, вы не получите.</p> <p>И если вы вошли в него лишь для того, чтоб унижить себя, – вас не поднимут.</p> <p>И даже если вы вошли в храм, чтоб молится о благополучии других – вас не услышат.</p> <p>Достаточно того, что вы входите в тот невидимый храм.</p> <p>Я не могу дать вам слова ваших молитв.</p> <p>Бог слушает не ваши слова, кроме тех случаев, когда Он Сам вкладывает их в ваши уста.</p> <p>И я не могу научить вас молитве ваших морей, и лесов, и гор.</p> <p>Но вы, дети тех гор, и лесов, и морей, сами найдете их молитву в вашем сердце.</p> <p>И если вы просто прислушаетесь в тишине ночи, вы услышите, как они говорят молчаливо:</p> <p>"Наш Бог, ты создал наше крылатое Я, это твоя воля повелевает в нас.</p> <p>Это твое желание желает в нас.</p> <p>Это с твоего побуждения наши ночи, которые принадлежат и тебе, превращаются в дни, тоже твои.</p>
--	--

Δεν μπορούμε να σε παρακαλέσουμε για τίποτα, γιατί εσύ ξέρεις τις ανάγκες μας πριν ακόμα γεννηθούν μέσα μας:

Εσύ είσαι η ανάγκη μας. και όταν μας δίνεις πιο πολύ από τον εαυτό σου, μας τα δίνεις όλα.»

Για την Ηδονή

Ύστερα, ένας ερημίτης, που επισκεφτόταν την πόλη μόνο μια φορά το χρόνο, βγήκε μπροστά και είπε, Μίλησέ μας για την Ηδονή.

Κι εκείνος αποκρίθηκε λέγοντας:

Ηδονή είναι ένα τραγούδι ελευθερίας,

Αλλά δεν είναι ελευθερία.

Είναι το άνθισμα των πόθων σας, άλλα δεν είναι ο καρπός τους.

Είναι ένα βάθος που καλεί το ύψος,
Αλλά δεν είναι ούτε το βαθύ ούτε το υψηλό.

Είναι το φυλακισμένο πουλί που ανοίγει τα φτερά του,
Αλλά δεν είναι το απέραντο διάστημα.

Ναι, αληθινά, η ηδονή είναι ένα τραγούδι, ελευθερίας.

Και θα μου έκανε χαρά να το τραγουδάτε με όλη την καρδιά σας. αλλά δε θα 'θελα να χάσετε τις καρδιές σας στο τραγούδι της.

Μερικοί από τους νέους σας αναζητούν την ηδονή σαν αυτή να ήταν το παν και τους κρίνουν και τους κατηγορούν.

Εγώ δε θα τους έκρινα ούτε θα τους κατηγορούσα. Θα τους άφηνα να αναζητούν.

Γιατί θα βρούν την ηδονή, αλλά όχι μόνη της·

Η ηδονή έχει εφτά αδελφές, που και η

Мы не можем просить у тебя ничего, потому что ты знаешь наши нужды, прежде чем они в нас рождаются:

Ты придумал нам нашу нужду, и, давая нам больше себя, ты дашь нам все, что нам надо".

Об Удовольствии

Тогда отшельник, который посещал этот город раз в году, вышел вперед и сказал: Скажи нам об Удовольствии.

И он ответил, сказав:

Удовольствие – это песнь свободы,

Но это не свобода.

Это цветение ваших желаний,
Но это не плод их.

Это глубина, зовущая ввысь,
Но это не та глубина и не та высота.

Это заключенный в клетку, которому дали вдруг крылья,
Но это не заключенное в рамки пространство.

Да, поистине, удовольствие – это песня свободы.

И я буду рад, если вы запоете ее от всего сердца, хотя я не хотел бы, чтобы вы потеряли сердце свое в этом пении.

И есть среди вас юноши, кто ищет удовольствие, как если б в них все заключалось, – их вы уже осудили и упрекнули.

Но я бы не стал осуждать и упрекать, я дал бы им право искать.

Конечно, они найдут удовольствие, но не одно удовольствие;

У него есть семь сестер, и каждая из них

<p>τελευταία από αυτές είναι πιο όμορφη από την ηδονή.</p> <p>Δεν έχετε ακούσει για τον άνθρωπο που έσκαβε στο χώμα για να βρει ρίζες και βρήκε θησαυρό;</p> <p>Και μερικοί από τους μεγαλύτερους σας αναθυμούνται τις ηδονές με λύπη σα να ήταν αδικήματα που διέπραξαν στη μέθη.</p> <p>Αλλά το μετάνιωμα είναι το συννέφιασμα της ψυχής και όχι η τιμωρία της.</p> <p>Αυτοί θα 'πρεπε να θυμούνται τις ηδονές τους μ' ευγνωμοσύνη, όπως θα θυμούνταν τη σοδειά του καλοκαιριού.</p> <p>Κι ωστόσο αν τους κάνει παρηγοριά να μετανιώνουν, αφήστε τους να παρηγορούνται.</p> <p>Και υπάρχουν ανάμεσά σας εκείνοι που δεν είναι ούτε νέοι για να αναζητούν ούτε γέροι για να θυμούνται. και από το φόβο της αναζήτησης και της θύμησης αποφεύγουν όλες τις ηδονές, για να μην παραμελήσουν το πνεύμα ή να μη το προσβάλουν.</p> <p>Αλλά σ' αυτά ακριβώς βρίσκεται η ηδονή τους.</p> <p>Κι έτσι κι αυτοί βρίσκουν ένα θησαυρό ενώ σκάβουν ψάχνοντας για ρίζες με τρεμάμενα χέρια.</p> <p>Αλλά πέστε μου, ποιος είναι εκείνος που μπορεί να προσβάλει το πνεύμα;</p> <p>Μπορεί το αηδόνι να προσβάλει την ησυχία της νύχτας, ή η πυγολαμπίδα τ' αστέρια;</p> <p>Και μπορεί η φωτιά σας ή ο καπνός σας να ταραξεί τον άνεμο;</p> <p>Νομίζετε ότι το πνεύμα είναι μια ήρεμη λιμνούλα που μπορείτε να ταραξέτε μ' ένα ραβδί;</p> <p>Πολλές φορές όταν αρνείστε στον εαυτό σας την ευχαρίστηση, το μόνο που κάνετε είναι να αποθηκεύετε τον πόθο στο εσωτερικό της</p>	<p>еще более прекрасна, чем просто удовольствие.</p> <p>Разве вы не слышали о человеке, который копался в земле, чтобы найти корни, а нашел сокровище?</p> <p>И есть среди вас старики, кто вспоминает удовольствие с сожалением, как будто это были ошибки, совершенные ими, когда они были пьяны.</p> <p>Но сожаленье – это затмение разума, а не способ себя наказать за то, что прошло.</p> <p>Им бы лучше вспомнить их удовольствия с благодарностью, как они вспоминали бы об урожае лета.</p> <p>И все же, если их сожаленья утешают – пусть утешаются.</p> <p>И есть среди вас такие, кто уж не юн, чтобы искать, и недостаточно стар, чтобы лишь вспоминать.</p> <p>И, страшась искать или вспоминать, они избегают всех удовольствий, чтобы не обделить свой дух, не оскорбить его.</p> <p>Но даже в таком отречении находят они свое удовольствие.</p> <p>Вот так они тоже находят сокровища, хотя их дрожащие руки роют землю в поисках корнейев,</p> <p>Но скажите мне, кто тот, который может обидеть дух?</p> <p>Разве соловей обижает тишину ночи или светлячок – звезды?</p> <p>И разве ваше пламя или ваш дым обременяют ветер?</p> <p>Вы думаете, что дух – это тихий водоем, который можно возмутить посохом?</p> <p>Часто, отказываясь от удовольствия, вы просто прячете желанье его в тайники вашего Я.</p>
--	--

ύπαρξής σας.

Ποιος ξέρει αν αυτό που παραλείπετε σήμερα, δεν περιμένει για αύριο;

Ακόμα και το σώμα σας γνωρίζει την κληρονομιά του και τη δικαιοματική του ανάγκη και δεν ξεγελιέται.

Και το σώμα σας είναι η άρπα της ψυχής σας, Και εξαρτιέται από σας αν η άρπα αυτή θα βγάλει γλυκιά μουσική ή μπερδεμένους ήχους.

Και τώρα αναρωτιέστε μέσα στην καρδιά σας,

«Πως θα διακρίνουμε αυτό που είναι καλό στην ηδονή από εκείνο που είναι κακό;»

Πηγαίνετε στα χωράφια και στους κήπους σας, κι εκεί θα μάθετε ότι η ηδονή της μέλισσας είναι να μαζεύει μέλι από το λουλούδι,

Αλλά είναι και ηδονή του λουλουδιού να χαρίζει το μέλι του στη μέλισσα.

Γιατί, το λουλούδι είναι για τη μέλισσα μια πηγή ζωής, και για το λουλούδι η μέλισσα είναι ο αγγελιοφόρος της αγάπης.

Αλλά και για τους δυο, μέλισσα και λουλούδι, το δόσιμο και η απολαβή της ηδονής είναι μια ανάγκη και μια έκσταση.

Λαέ της Ορφαλεζίας, να είστε στις ηδονές σας σαν τα λουλούδια και τις μέλισσες.

Για την Ομορφιά

Κι ένας ποιητής είπε, Μίλησέ μας για την Ομορφιά.

Κι εκείνος αποκρίθηκε:

Που θα ψάξετε για την ομορφιά, και πως θα τη βρείτε αν αυτή η ίδια δεν είναι ο δρόμος σας και ο οδηγός σας;

Και πως θα μιλήσετε γι' αυτή αν αυτή δεν είναι η υφάντρα του λόγου σας;

Но кто знает, может то, что кажется упущенным сегодня, ожидает вас завтра?

Даже ваше тело знает то, чем может гордиться, знает свои законные нужды, и его не ввести в заблуждение.

А ведь ваше тело – это арфа вашей души, И от вас зависит – извлечь из нее сладкую музыку или звуков сумбур.

А теперь вы спрашиваете в вашем сердце:

«Как мы отделим то, что хорошо в удовольствии, от того, что не хорошо?»

Идите в ваши поля и в ваши сады, и вы узнаете, что для пчелы удовольствие – собирать мед с цветка,

Но для цветка отдать свою сладость пчеле – тоже удовольствие.

Потому что для пчелы цветок – фонтан жизни,

А для цветка пчела – посланец любви.

И для обоих, для пчелы и цветка, давать и получать удовольствие – это и необходимость, и наслаждение.

Люди Орфалеса, будьте в ваших удовольствиях, как цветы и пчелы.

Ο Красоте

И вышел поэт и сказал: Скажи нам ο Красоте.

И он ответил так:

Где вы найдете красоту и как узнаете вы ее, если она сама не будет вашим путем и поводом?

И как вы будете говорить ο ней, если она будет тем ткачом, кто ткет вашу речь?

<p>Οι βασανισμένοι και οι χτυπημένοι λένε, «Η ομορφιά είναι καλή κι ευγενική.</p> <p>Σα μια νέα μητέρα, κάπως ντροπαλή για τη δόξα της, περπατεί ανάμεσά μας.»</p> <p>Και οι άνθρωποι του πάθους λένε, «Όχι, η ομορφιά είναι ένα πράγμα γεμάτο δύναμη και τρόμο.</p> <p>Σαν την καταιγίδα ταρακουνά τη γη κάτω από τα πόδια μας και τον ουρανό πάνω από τα κεφάλια μας.»</p> <p>Οι κουρασμένοι και οι αδύναμοι λένε, «Η ομορφιά είναι φτιαγμένη από απαλά ψιθυρίσματα. Μιλάει μέσα στο πνεύμα μας. Η φωνή της υποχωρεί στη σιωπή μας σαν το αδύναμο φως που τρεμοπαίζει από το φόβο της σκιάς.»</p> <p>Αλλά οι ανήσυχοι λένε, «Εμείς ακούσαμε την ομορφιά να κραυγάζει ανάμεσα στα βουνά,</p> <p>Και μαζί με τις κραυγές της ακούστηκε ο ήχος καλπασμών, χτύπημα φτερών και βρύχισμα λιονταριών.»</p> <p>Τη νύχτα οι φύλακες της πόλης λένε, «Η ομορφιά θ' ανατείλει μαζί με την αυγή από την ανατολή.»</p> <p>Και το μεσημέρι, οι εργάτες κι οι οδοιπόροι λένε, «Εμείς είδαμε την ομορφιά να γέρνει πάνω στη γη από τα παράθυρα της δύσης.»</p> <p>Το χειμώνα, οι αποκλεισμένοι από τα χιόνια λένε, «Η ομορφιά θα 'ρθει με την άνοιξη τρέχοντας χαρούμενα πάνω στους λόφους.»</p> <p>Και μέσα στη ζέστη του καλοκαιριού, οι θεριστές λένε, «Εμείς είδαμε την ομορφιά να χορεύει μαζί με τα φθινοπωρινά φύλλα και είχε μια τούφα χιόνι στα μαλλιά της.»</p> <p>Όλα αυτά τα πράγματα έχετε πει για την ομορφιά.</p> <p>Αλλά στην πραγματικότητα δε μιλήσατε για την ομορφιά αλλά για ανάγκες ανεκπλήρωτες,</p>	<p>Горемыка иль раненный скажет: "Красота добра и милосердна.</p> <p>Как молодая мать, еще стесняющаяся своего собственного великолепия, она идет среди нас".</p> <p>А страстный скажет: "Нет, красота – это что-то могучее и устрашающее.</p> <p>Как буря она сотрясает землю под ногами и небо над головой".</p> <p>Усталый и утомленный скажет: "Красота – она как мягкий шепот. Она говорит с нашим духом. Ее голос утихает перед нашим молчанием, как слабый огонь, что трепещет от страха пред тенью".</p> <p>Но беспокойный скажет: "Мы слышали ее кричащей среди горных вершин,</p> <p>И с ее криками доносились цокот копыт, и хлопанье крыльев, и рычание львов".</p> <p>Вечером стражник города скажет: «Красота встанет на востоке с рассветом».</p> <p>А в середине дня, те, кто трудится иль путешествует, скажут: «Мы видели ее склонившейся над землей из окон заката».</p> <p>Зимой занесенные снегом говорят: «Она придет с весной, бегущей по холмам».</p> <p>А в летней жаре жрецы говорят: «Мы видели ее танцующей с листьями осени, и мы видели снежные пряди в ее волосах».</p> <p>Все это говорили вы о красоте.</p> <p>И все же, по правде, вы говорили не о ней, а о своих неудовлетворенных нуждах,</p>
---	--

Και η ομορφιά δεν είναι μια ανάγκη, αλλά μια έκσταση. Η ομορφιά δεν είναι στόμα διψασμένο ούτε άδειο χέρι που απλώνεται.

Αλλά είναι πιο πολύ μια καρδιά φλογισμένη και μια ψυχή μαγεμένη.

Δεν είναι η εικόνα που θα θέλατε να δείτε ούτε το τραγούδι που θα θέλατε ν' ακούσετε,

Αλλά μάλλον μια εικόνα που βλέπετε παρ' όλο που κλείνετε τα μάτια σας κι ένα τραγούδι που ακούτε παρ' όλο που κλείνετε τ' αφτιά σας.

Δεν είναι ο χυμός μέσ' από τη φλούδα του δέντρου, ούτε το φτερό ανάμεσα στα νύχια,

αλλά είναι πιο πολύ ένας κήπος παντοτινά ανθισμένος κι ένα κοπάδι άγγελοι που αιώνια πετούν.

Λαέ της Ορφαλεζίας, η ομορφιά είναι η ζωή όταν η ζωή φανερώνει το ιερό της πρόσωπο.

Αλλά εσείς είστε η ζωή κι εσείς το πέπλο που τη σκεπάζει.

Η ομορφιά είναι η αιωνιότητα που ατενίζει τον εαυτό της στον καθρέφτη.

Αλλά εσείς είστε η αιωνιότητα κι εσείς είστε ο καθρέφτης.

Για τη Θρησκεία

Κι ένας γέρος ιερέας είπε, Μίλησέ μας για τη Θρησκεία.

Κι εκείνος αποκρίθηκε:

Μήπως μίλησα, για τίποτ' άλλο σήμερα έκτος από τη θρησκεία;

Δεν είναι η θρησκεία όλες οι πράξεις και όλες οι σκέψεις, και αυτό που δεν είναι ούτε πράξη

Α красота – это не нужда, но экстаз. Это не пересохший рот или пустая, протянутая за подаянием рука,

Это, скорее, объятное пламенем сердце и поющая от восторга душа.

Это не образ, который можно увидеть, и не песня, которую можно услышать,

Это, скорее, образ, что стоит перед вами, хотя вы закрыли ваши глаза, и песня, которую вам слышно, хотя вы заткнули свои уши.

Это не сок, сохранившийся в ободранной коре дерева, и не крыло, скрепленное с когтем,

Это, скорее, сад, который вечно в цветах, и сонм ангелов, которые всегда в полете.

Люди Орфалеса, красота – это Жизнь, когда Жизнь снимает покрывало со своего святого лица.

Но вы сами являетесь этой Жизнью, и вы сами – ее покрывало.

Красота – это вечность, смотрящая на себя в зеркало.

Но вы сами являетесь этой вечностью, и вы – ее зеркало.

Ο Ρелиγiи

И старый жрец сказал: Скажи нам о Религии.

И он сказал так:

А разве я говорил сегодня о чем-нибудь еще?

Разве религия – это не все ваши дела и все их отражения и не все то, что не является

<p>ούτε σκέψη, αλλά μια απορία και μια έκπληξη που αναβλύζει πάντοτε μέσα στην ψυχή, ακόμα κι όταν τα χέρια σμιλεύουν την πέτρα η δουλεύουν στον αργαλειό;</p> <p>Ποιος μπορεί να χωρίσει την πίστη του από τις πράξεις του, ή τις πεποιθήσεις του από τις ασχολίες του;</p> <p>Ποιος μπορεί ν' απλώσει τις ώρες του μπροστά του, και να πει, «Αυτό για το Θεό κι αυτό για μένα. αυτό για την ψυχή μου κι αυτό για το σώμα μου;»</p> <p>Όλες οι ώρες σας είναι φτερά που φτερουγίζουν μέσα στο διάστημα και πετούν από εαυτό σε εαυτό.</p> <p>Αυτός που φοράει την ηθικότητά του σαν το καλύτερο ρούχο του, θα ήταν καλύτερα να μείνει γυμνός.</p> <p>Ο άνεμος κι ο ήλιος δε θ' ανοίξουν τρύπες στο δέρμα του.</p> <p>Και αυτός που κανονίζει τη συμπεριφορά του με την ηθική, φυλακίζει το αηδόνι της ψυχής του στο κλουβί.</p> <p>Το πιο ελεύθερο τραγούδι δεν έρχεται μέσα από τις αμπάρες ή τα σύρματα του κλουβιού.</p> <p>Και όποιος βλέπει τη λατρεία σαν ένα παράθυρο, που μπορεί ν' ανοίγει αλλά και να κλείνει, αυτός δεν έχει ακόμα επισκεφτεί το σπίτι της ψυχής του που τα παράθυρά του αρχίζουν την αυγή και τελειώνουν στην αυγή.</p> <p>Η καθημερινή σας ζωή είναι ο ναός σας και η θρησκεία σας.</p> <p>Όταν μπαίνετε σ' αυτήν, πάρετε μαζί σας όλο τον εαυτό σας.</p> <p>Πάρετε τ' αλέτρι και τ' αμόνι, το σφυρί και το λαγούτο, Τα πράγματα που φτιάξατε για τις ανάγκες σας ή για την ευχαρίστησή σας,</p> <p>Γιατί, στις ονειροπολήσεις σας δεν μπορείτε ν' ανυψωθείτε πάνω από τα κατορθώματά σας, ούτε να πέσετε χαμηλότερα από τις αποτυχίες</p>	<p>ни делом, ни его отражением, а лишь радостью и удивлением, всегда льющим из вашей души, даже когда ваши руки рубят камень или работают за ткацким станком?</p> <p>Кто может отделить свою веру от своих действий или убеждение от того, чем он занят?</p> <p>Кто может расстелить свое время пред собой, говоря: «Это для Бога, а это для себя, это для моей души, а это, другое, для тела»?</p> <p>Все ваши часы – это крылья, несущие вас сквозь пространства от себя к себе.</p> <p>Ну а тому, кто носит свою мораль только как выходное платье, лучше быть голым.</p> <p>Ведь ветер и солнце не сделают дыр в его коже,</p> <p>И тот, кто определяет свое поведение лишь этикой, заключает свою певчую птицу в клетку.</p> <p>Самая свободная песня не приходит ни из-за решетки, ни из-за колючей проволоки.</p> <p>И тот, для кого молитва – это окно, которое можно открыть, но можно закрыть, еще не посетил дом своей души, чьи окна простираются от зари до зари.</p> <p>Ваша будничная жизнь является вашим храмом и вашей религией.</p> <p>И всегда, когда вы входите туда, берете с собой все, что у вас есть.</p> <p>Возьмите с собой и плуг, и наковальню, и молот, и лютню, Все те вещи, что вы создали по нужде или для наслаждения.</p> <p>Потому что в молитвах своих вы не сможете подняться выше своих достижений или упасть ниже своих неудач.</p>
--	---

<p>σας.</p> <p>Και πάρτε μαζί σας όλους τους ανθρώπους:</p> <p>Γιατί, στη λατρεία σας δεν μπορείτε να πετάξετε ψηλότερα από τις ελπίδες τους, ούτε να ταπεινώσετε τον εαυτό σας χαμηλότερα από την απελπισία τους.</p> <p>Κι αν θέλετε να γνωρίσετε το Θεό, μην ενεργείτε σα να προσπαθείτε να λύσετε αινίγματα.</p> <p>Καλύτερα να κοιτάξετε γύρω σας και θα δείτε το Θεό να παίζει με τα παιδιά σας.</p> <p>Κοιτάξετε και στο διάστημα. θα δείτε το Θεό να περπατάει μέσα στο σύννεφο, ν' απλώνει τα χέρια του με την αστραπή και να κατεβαίνει με τη βροχή.</p> <p>Θα τον δείτε να χαμογελάει μέσα από τα λουλούδια και μετά ν' ανεβαίνει και να κουνάει τα χέρια του με τα κλαδιά των δέντρων.</p> <p>Για το Θάνατο</p> <p>Και τότε η Αλμήτρα μίλησε ξανά, και είπε, Και τώρα θα σε ρωτήσουμε για το Θάνατο.</p> <p>Κι εκείνος είπε:</p> <p>Θέλετε να μάθετε το μυστικό του θανάτου.</p> <p>Αλλά πως θα το βρείτε αν δεν το γυρέψετε μέσα στην καρδιά της ζωής;</p> <p>Η κουκουβάγια που τα νυχτόθωρα μάτια της είναι τυφλά στο φως της μέρας, δεν μπορεί ν' αποκαλύψει το μυστήριο του φωτός.</p> <p>Αν θέλετε πραγματικά ν' αντικρύσετε την ψυχή του θανάτου, ανοίξτε την καρδιά σας ολάκερη στο σώμα της ζωής.</p> <p>Γιατί η ζωή κι ο θάνατος είναι ένα, καθώς ο ποταμός κι η θάλασσα είναι ένα.</p>	<p>И возьмите с собой всех людей,</p> <p>Потому что в этих молитвах вы не сможете ни взлететь выше, чем их надежды, ни унижить себя ниже отчаянья их.</p> <p>И если вы узнаете Бога, не ждите, что он ответит на ваши вопросы и поправит ваши ошибки.</p> <p>Лучше посмотрите вокруг, и увидите Его играющим с вашими детьми.</p> <p>И взгляните в пространство: вы увидите Его идущим по облаку, простирающим руки свои в виде молнии и спускающимся в виде дождя.</p> <p>Вы увидите, что он улыбается в цветах, а потом поднимается и шевелит руками Своими в деревьях.</p> <p>Ο Σмерτι</p> <p>Тогда Алмитра заговорила, сказав: Мы хотим спросить тебя о Смерти.</p> <p>И он сказал так:</p> <p>Вы хотели бы узнать секрет смерти.</p> <p>Но как вы найдете его, если не будете искать его в сердце жизни?</p> <p>Филин, чьи привыкшие к ночи глаза слепы днем, не может снять покрывало с тайны света.</p> <p>Если вы действительно хотите узнать дух смерти, откройте широко ваше сердце для тела жизни.</p> <p>Потому что жизнь и смерть – одно целое, так же как одним целым являются река и море.</p>
---	--

Στο βάθος των ελπίδων και των πόθων σας υπάρχει η σιωπηλή σας γνώση για το υπερπέραν.

Και σαν τους σπόρους που ονειρεύονται κάτω από το χιόνι, η καρδιά σας ονειρεύεται την άνοιξη.

Να εμπιστευέστε τα όνειρα, γιατί σ' αυτά είναι κρυμμένη η πύλη προς την αιωνιότητα.

Ο φόβος σας για το θάνατο είναι σαν το τρεμούλιασμα του βοσκού όταν στέκεται μπροστά στο βασιλιά που το χέρι του θα τον ακουμπήσει για να τον τιμήσει.

Μήπως δε χαίρεται ο βοσκός κάτω από το τρεμούλιασμά του, που θα φορέσει το μετάλλιο του βασιλιά; Κι ωστόσο, δεν είναι η ταραχή εκείνο που τον νοιάζει πιο πολύ;

Γιατί, τι άλλο είναι ο θάνατος εκτός από το να σταθείς γυμνός μέσα στον άνεμο και να λιώσεις μέσα στον ήλιο;

Και τι σημαίνει να πάψεις ν' αναπνέεις εκτός από το να ελευθερώσεις την ανάσα από τα ασταμάτητα κύματά της, για να μπορέσει να υψωθεί και ν' απλωθεί και να γυρέψει το Θεό ελαφριά κι ανεμπόδιστη;

Μονάχα όταν πιείτε από το ποτάμι της σιωπής, θα μπορέσετε πραγματικά να τραγουδήσετε.

Και μόνο όταν φτάσετε στη βουνοκορφή, θ' αρχίσετε να σκαρφαλώνετε.

Και όταν η γη γυρέψει τα μέλη σας, τότε μόνο θα χορέψετε πραγματικά.

Να είστε όλοι καλά

Και τώρα είχε βραδιάσει.

Και η Αλμήτρα η μάντισσα είπε, Εύλογημένης είναι αυτή η μέρα κι αυτός ο τόπος και το πνεύμα σου που μίλησα.

Κι εκείνος απάντησε, Εγώ ήμουν που μίλησα;

В глубине ваших надежд и желаний лежит ваше молчаливое знание потустороннего;

И как семена, что спят под снегом, ваше сердце грезит весной.

Верьте этим снам, потому что в них скрыты ворота в вечность.

Ваш страх перед смертью – это только дрожь пастуха, стоящего пред своим королем, чья рука готова отметить его почетом.

Разве пастух не рад, хоть и дрожит, что сам король отметит его?

И все же разве не думает он больше всего о дрожи своей?

Разве умереть не значит лишь встать обнаженным под ветер, чтобы слиться, расплавившись, с солнцем?

И разве остановка дыхания не есть лишь освобождение его от беспокойных приливов и отливов, так, чтоб оно поднялось и простерлось без всяких забот в поисках Бога?

Только испив из реки молчания, вы сможете по-настоящему петь.

И когда вы достигнете вершины горы, только тогда вы сможете начать восхождение.

И когда земля затребует все ваше тело, тогда только вы начнете настоящий свой танец.

Всего Хорошего

И подошел вечер.

И Алмитра, пророчица, сказала: Пусть будет благословен этот день и это место и твой дух, который говорил с нами.

А он ответил: «Разве это я говорил с вами?»

<p>Δεν ήμουν τάχα κι εγώ ένας ακροατής;</p> <p>Μετά, εκείνος κατέβηκε τα σκαλοπάτια του ναού κι όλος ο λαός τον ακολούθησε. Κι έφτασε στο καράβι του κι ανέβηκε στο κατάστρωμά του.</p> <p>Κι αντικρύζοντας το λαό ξανά, ύψωσε τη φωνή του και είπε:</p> <p>Λαέ της Ορφαλεζίας, ο άνεμος με προστάζει να σας αφήσω.</p> <p>Αν και είμαι λιγότερο βιαστικός από τον άνεμο, ωστόσο πρέπει να φύγω.</p> <p>Εμείς οι περιπλανώμενοι, που αναζητούμε πάντα το πιο μοναχικό δρόμο, δεν αρχίζουμε καμιά μέρα εκεί που τελειώσαμε μια άλλη μέρα. και καμιά ανατολή δε μας βρσκει εκεί που μας άφησε το ηλιοβασίλεμα.</p> <p>Ακόμα κι όταν η γη κοιμάται εμείς ταξιδεύουμε.</p> <p>Εμείς είμαστε οι σπόροι του σταθερού φυτού, και απάνω στο ωρίμασμα και την πληρότητα της καρδιάς μας, μας παίρνει ο άνεμος και μας διασκορπίζει.</p> <p>Λιγοστές ήταν οι μέρες μου ανάμεσά σας, κι ακόμα πιο λιγοστά τα λόγια που μίλησα.</p> <p>Αλλά αν η φωνή μου σβήσει στ' αφτιά σας, και η αγάπη μου χαθεί από τη μνήμη σας, τότε θα ξανάρθω.</p> <p>Και με καρδιά πιο πλούσια και χείλη πιο ανοιχτά στο πνεύμα θα ξαναμιλήσω.</p> <p>Ναι, θα ξαναγυρίσω με τη φουσκοθαλασσιά.</p> <p>Και μ' όλο που μπορεί να με κρύβει ο θάνατος, και να με τυλίγει η μεγάλη σιωπή, εγώ πάλι θα γυρέψω την κατανόησή σας.</p> <p>Και δε θα τη γυρέψω μάταια.</p> <p>Αν όσα είπα είναι αλήθεια, η αλήθεια αυτή θα φανερωθεί ξανά και με πιο καθαρή φωνή και με λόγια πιο κοντινά στη σκέψη σας.</p>	<p>Разве я тоже не был лишь слушатель?»</p> <p>После этого он сошел со ступенек Храма, и все люди последовали за ним. И он взошел на корабль и встал на палубе.</p> <p>И, снова взглянув на толпу, он возвысил голос и сказал:</p> <p>Люди Орфалеса, мой ветер говорит мне – я должен покинуть вас.</p> <p>Я не так тороплюсь, как ветер, но все же я должен уйти.</p> <p>Мы, скитальцы, всегда выбираем самую пустынную из дорог и не начинаем дня там, где мы окончили предыдущий; и ни один восход не найдет нас там, где закат оставил нас.</p> <p>Даже когда земля спит, мы в пути.</p> <p>Мы – семена цепких растений, и, как только мы возмужаем и сердца наши станут полны, нас бросают по ветру, который разносит нас.</p> <p>Мои дни среди вас были так кратки, и еще короче были слова, что я вам сказал.</p> <p>Но если голос мой перестанет звучать в ваших ушах и моя любовь исчезнет из вашей памяти, тогда я снова вернусь.</p> <p>И буду снова говорить с вами еще более полным сердцем и устами, еще более податливыми Духу.</p> <p>Да, я вернусь, когда придет срок.</p> <p>И хотя смерть может спрятать меня и я буду окутан еще большим молчанием, я снова буду искать вашего понимания.</p> <p>И буду искать его не без пользы.</p> <p>Ведь если то, что я говорил, окажется правдой, эта правда заявит о себе еще более ясным голосом, и слова ее будут лучше</p>
---	--

<p>Φεύγω με τον άνεμο, λαέ της Ορφαλεξιάς, αλλά δε χάνομαι στο κενό.</p> <p>Και αν η μέρα αυτή δεν είναι η εκπλήρωση των αναγκών σας και της αγάπης μου, ας είναι τότε μια υπόσχεση μέχρι μιαν άλλη μέρα.</p> <p>Οι ανάγκες του ανθρώπου αλλάζουν, όχι όμως η αγάπη του, ούτε ο πόθος του να ικανοποιήσει τις ανάγκες του με την αγάπη του.</p> <p>Μάθετε, λοιπόν, ότι θα ξαναγυρίσω μέσα από τη μεγαλύτερη σιωπή.</p> <p>Η πάχνη που διαλύεται την αυγή, αφήνοντας μόνο τη δροσιά στα χωράφια, θα υψω-θεί και θα μαζευτεί σε σύννεφο και μετά θα πέσει σα βροχή.</p> <p>Κι εγώ ήμουν σαν την πάχνη.</p> <p>Μέσα στην ησυχία της νύχτας περπάτησα στους δρόμους σας, και το πνεύμα μου μπήκε στα σπίτια σας,</p> <p>Και το καρδιοχτύπι σας ήταν στην καρδιά μου, και η ανάσα σας στο πρόσωπό μου, και σας γνώρισα όλους.</p> <p>Ναι, γνώρισα τη χαρά σας και τον πόνο σας, και στον ύπνο σας τα όνειρά σας ήταν δικά μου όνειρα.</p> <p>Και πολλές φορές ήμουν ανάμεσά σας σα λίμνη ανάμεσα στα βουνά.</p> <p>Καθρέφτιζα τις κορυφές σας και τις κατηφορικές πλαγιές σας, ακόμα και τα περαστικά κοπάδια των σκέψεων και των πόθων σας.</p> <p>Και μέσα στη σιωπή μου ήρθε το γέλιο των παιδιών σας σα ρυάκια, και η λαχτάρα των νέων σας σαν ποτάμια.</p> <p>Κι όταν τα ρυάκια αυτά και τα ποτάμια φτάσαν στα βάθη μου, δεν έπαψαν να τραγουδούν.</p>	<p>отвечать вашим мыслям.</p> <p>Меня уносит ветер, люди Орфалеса, но я не кану в пустоту.</p> <p>И если день этот не стал днем, когда ваши нужды удовлетворились и моя любовь принесла вам плоды, тогда пусть этот день будет обещанием другого дня.</p> <p>Нужды человека меняются, но любовь его постоянна и постоянно его желание, чтобы эта любовь удовлетворяла его нужды.</p> <p>Поэтому знайте, что и из большого молчания я вернусь к вам.</p> <p>Туман, который уходит с восходом, оставляя на полях только росу, поднимется и соберется в облако и затем упадет дождем.</p> <p>И я тоже похож был на этот туман.</p> <p>В молчании ночей ходил я по улицам вашим, и мой дух входил в ваши дома.</p> <p>И биение ваших сердец было в моем сердце, и ваше дыхание было на моем лице, и я знал вас всех.</p> <p>Да, я делил с вами вашу радость и вашу боль, и, когда вы засыпали, ваши сны становились моими снами.</p> <p>И часто я был среди вас как озеро между горами.</p> <p>Я отражал ваши вершины и неровные склоны и даже пролетающие стайки ваших мыслей и ваших желаний.</p> <p>И ручьи смеха ваших детей и реки томления ваших юношей впадали в мое молчание.</p> <p>Эти ручьи и реки не перестали петь даже тогда, когда они достигали глубин моего Я.</p>
--	---

<p>Αλλά κάτι πιο γλυκό από το γέλιο και πιο μεγάλο από τη λαχτάρα ήρθε σε μένα.</p> <p>Ήταν το άπειρο που έχετε μέσα σας·</p> <p>Ο άπειρος άνθρωπος που μέσα του εσείς δεν είστε άλλο από κύτταρα και ιστοί.</p> <p>Εκείνος που μέσα στο τραγούδι του, όλα σας τα τραγούδια δεν είναι παρά ένας άηχος παλμός.</p> <p>Μέσα σ' αυτό τον άπειρο άνθρωπο, είστε και σεις άπειροι,</p> <p>Και παρατηρώντας αυτόν γνώρισα και σας και σας αγάπησα.</p> <p>Γιατί, ποιές αποστάσεις μπορεί να φτάσει η αγάπη που δε θα βρίσκονται μέσα σ' αυτή την άπειρη σφαίρα;</p> <p>Ποιά οράματα, ποιές προσδοκίες και ποιά πετάγματα μπορούν να ξεπεράσουν αυτό το πέταγμα;</p> <p>Σα μια γιγάντια βελανιδιά σκεπασμένη με άνθη μηλιάς είναι ο άπειρος άνθρωπος μέσα σας.</p> <p>Η δύναμή του σας δένει με τη γη, τ' άρωμά του σας ανυψώνει στο διάστημα, και στη διάρκειά του είστε αθάνατοι.</p> <p>Σας έχουν πει ότι, όπως κι η αλυσίδα, είστε τόσο αδύνατοι όσο ο πιο αδύνατος κρίκος σας.</p> <p>Αυτή όμως είναι η μισή αλήθεια. Γιατί είστε και τόσο δυνατοί όσο κι ο πιο δυνατός σας κρίκος.</p> <p>Το να σας μετρούν με την πιο μικρή σας πράξη είναι σα να μετρούν τη δύναμη του ωκεανού με την αδυναμία του αφρού του.</p> <p>Το να σας κρίνουν από τις αποτυχίες σας είναι σα να κατακρίνουν τις εποχές για την αστάθειά τους.</p> <p>Ναι, είστε σαν τον ωκεανό, και μ' όλο που τα αραγμένα. στη στεριά πλοία περιμένουν την παλίρροια, ωστόσο, σαν τον ωκεανό, δεν</p>	<p>Но что-то еще более нежное, чем смех, и большее, чем томление, вошло в меня.</p> <p>Это была безграничность, которую я в вас нашел;</p> <p>Огромный великан, в котором вы все только клетки и жилы;</p> <p>Великан, в чем пении ваше пенье – лишь беззвучное сотрясение воздуха.</p> <p>В этом великане и каждый из вас был огромен.</p> <p>И, глядя на него, я до конца разглядел и полюбил вас.</p> <p>Разве все расстояния, что пролетает любовь, не в пределах этого великана?</p> <p>И разве есть видения, догадки, надежды, которые могут уносить дальше, чем этот полет?</p> <p>Как гигантский дуб, покрытый цветами яблони, живет в вас этот великан.</p> <p>Его мощь гнет вас к земле, его аромат поднимает вас в высь, и в его долговечности вы сами бессмертны.</p> <p>Вам говорили, что, так же как цепь, вы слабы самым слабым своим звеном,</p> <p>Но это лишь половина правды. Вы сильны самым крепким своим звеном.</p> <p>Мерить вас самыми малыми вашими делами все равно что мерить мощь океана хрупкостью его пены.</p> <p>Обвинять вас за ваши неудачи все равно что обвинять времена года за их непостоянство.</p> <p>Да, вы похожи на океан, И хотя тяжело груженные суда ждут прилива на ваших берегах, все же, как</p>
--	--

<p>μπορείτε να επιταχύνετε, τα κύματά σας.</p> <p>Αλλά είστε και σαν τις εποχές,</p> <p>Και μ' όλο που στο χειμώνα σας αρνείστε την άνοιξή σας,</p> <p>Η άνοιξη, που αναπαύεται μέσα σας, χαμογελάει μέσα στη νύστα της και δεν προσβάλλεται.</p> <p>Μη νομίζετε ότι λέω αυτά τα πράγματα για να μπορείτε να λέτε ο ένας στον άλλο, «Μας επαίνεσε πολύ. Δεν είδε παρά το καλό μέσα μας».</p> <p>Εγώ εκφράζω σε σας με λέξεις αυτό που εσείς οι ίδιοι γνωρίζετε στη σκέψη.</p> <p>Και τι είναι η γνώση με τις λέξεις παρά μια σκιά της γνώσης χωρίς λέξεις;</p> <p>Οι δικές σας σκέψεις κι οι δικές μου λέξεις είναι κύματα από μια σφραγισμένη μνήμη που καταγράφει όλα τα χθες μας,</p> <p>Κι όλες τις παλιές μέρες, όταν η γη δε γνώριζε ούτε εμάς ούτε τον εαυτό της,</p> <p>Και όλες τις νύχτες, όταν η γη ήταν ανάστατη από τη σύγχυση.</p> <p>Σοφοί ήρθαν και σας έδωσαν από τη σοφία τους. Εγώ ήρθα για να πάρω από τη σοφία σας:</p> <p>Και κοιτάξτε! Βρήκα εκείνο που είναι μεγαλύτερο από τη σοφία. Είναι ένα φλογερό πνεύμα μέσα σας που μεγαλώνει όλο και πιο πολύ από τον εαυτό του, Ένω εσείς, χωρίς ν' αντιλαμβάνεστε το άπλωμά του, θρηνείτε τις μέρες σας που φεύγουν.</p>	<p>океан, вы не можете торопить ваши приливы.</p> <p>Но вы похожи также и на времена года,</p> <p>Ведь, хотя вашей зимой вы отрицаете существование вашей весны,</p> <p>Все же весна, дремлющая внутри вас, улыбается во сне и не в обиде на вас.</p> <p>Но не думайте, что я говорю это лишь для того, чтобы вы сказали друг другу: «Он оценил нас хорошо, высоко. Он видел только хорошее в нас».</p> <p>Я лишь говорю вам словами то, что вы сами знаете в мыслях своих.</p> <p>А ведь что такое словесное знание, как не жалкая тень бессловесного?</p> <p>Ваши мысли и мои слова – это лишь волны запечатанной памяти, в которой хранятся записи про наши вчера,</p> <p>И про древние дни, когда Земля не знала еще ни нас, ни себя,</p> <p>И про ночи, когда все на Земле было еще в беспорядке.</p> <p>Мудрецы приходили к вам, чтобы дать вам своей мудрости. Я пришел к вам, чтобы взять от мудрости вашей.</p> <p>И вот я нашел то, что больше чем мудрость.</p> <p>Это пламя вашего духа, которое все разрастается, Пока вы, не обращая вниманья на его рост, сокрушаетесь лишь об увядании ваших дней.</p>
---	--